

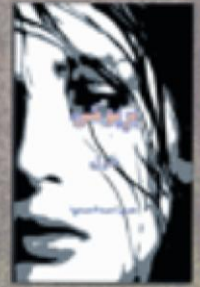
(ناول)

جو جو

ليکوال نصير احمد احمدي

۱۳۶۲ ل ۱۳

ي آثار

Ketabton.com

جو جو

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي .

د کتاب پښتانه

د کتاب نوم:

جُوجُو (ناول)

لیکوال:

نصیر احمد احمدي

د لیکوال برېښنالیک

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاین چاري:

www.Larawbar.com - د لراو بر د اټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

پیل

خوارلس کلن هلک تندې واخيست، لاس يې وټپاوه، تشه درى وه، سترگې يې رنې کړې،
 کپناست، له کړکې څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنې لگېدلې.
 هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد و غځېد، کړپ شو، ترلې بستري ته يې وکتل، سترگې يې رډې
 راوختې، خوله يې چينغې ته خلاصه کړه، نه کېده، زبون يې وهل شوی و.
 پر لاسونو يې زور راووست، د ولاړېدو سېکه يې ختلې وه.
 تر څنگ يې بستري ته وکتل، هېڅ هم نه و، يو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره نارو اوگرځېده!
 _ادې!!!

* * *

په دهليز کې ډې نارينه غږ واوږېدل شو:
 _يالله، ملا صيب راغی.
 بنځو منډه واخيسته، يوې تفداني په پښه ووهله، د بلې د ټکري پيڅکه د بدنې په څوښکه کې
 بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
 دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژبې لونگې يې ترلې وې.
 يوه، د پراته هلک لاس ورپورته کړ، يوه شپه غلې و، بيا يې وويل:
 _نبض يې ښه دی.
 لاس يې پرېښود، د هلک مخ ته يې وکتل، ورو يې وويل:
 _ملک صيب! ماته خود وېرې علامه ښکاري، شونډه يې وتلې ده.
 ملک پراته هلک ته کتل....
 سړي وويل:
 _له څه وخته راهيسې همدا سې بېحاله دی؟
 ملک ټوخي واخيست، کڅوړنې سترگې يې له اوبښکو ډکې شوې، په زحمت يې وويل:
 _بس! نيمه شپه يې چپغه کړه! ورغلو، په مټ کې يې تر چوترې ځان را رسولی و.
 سړي د سدري (واسکت) له جيبه قلم را وايست، کوچني چوکاټونه يې وليکل، کاغذ يې ملک ته
 ونيو!

WWW.LARAWBAR.COM

جُوجُو ناول

د پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويز په اوو سرو توتو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويز به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ورو واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوت ونيو، دواړه له کوتې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترگې رنې کړې، د جارو غږ يو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چېغه راغله:
_ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوته له ورو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، بښخې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...
ملک د هغه لاس ورو پورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينگ ونيو، په خوند يې وويل:
_توابه زويه! زه يم، ملک لالا دي.
ويې ټوخل، يوې بښخې په بېره توفداني ورته ونيوله.
هلک هماغسې وارخطا سترگې رغوولې.
ملک په زوټه وويل:
_بلا! وه بلا!
يوه ډنگره بښخه رامخته شوه، خر ټکری يې پر مخ ورکش کړ، غلې ودرېده:
_خه وايې ملک لالا؟
_زوی ته دې شېدې راوړه.
بښخه په بېره له کوتې ووتله.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخنډل:
_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دي، ټول دلته يو.
هلک هماغسې سترگې رغوولې.
بښخينه وارخطا غږ واورېدل شو:
_هه! دادی!

جُوجُو ناول

ملک له شیدو ډک گیللاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې ورووړ، هلک مخ واپراوه.
ملک وویل:

— وڅښه!

تواب وروونه کتل.

ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

— باتوره زویه! یوازې به یې پرېږدو.

درې نارینه ولاړ شول.

ملک ناره کړه:

— بلا، وه بلا!

بښځې په رېږدېدلي غېږ وویل:

— څه وایي ملک لالا!

— په کراسي (هلک) پام کوه!

د بښځې د ټکري پيڅکې لږ زېدلې.

ټول له کوتې ووتل، بښځې په بېرته دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونيو، په

چينغو چينغو یې وژړل...

تواب وویل:

— ادي، اوس ښه يم.

بښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:

— زما خودې لږمون خوړين که.

وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را بېل کړ، په عکس کې یوه

نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوتري ناستې وې، پر غاړه یې شنې،

زرغونې مری را څړېدلې. بښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې ومونښه، له ځان سره یې

ووویل:

یا غوث الاعظمه! را رسېږه.

بیا یې گیللاس ورواخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې

وڅښلې، ورو یې وویل:

— ادي! اجبه بلا مې ولیده.

بښځې په حیرانۍ ورته کتل:

تو اب وويل:

—يوه لو پشت، ژوندي شي پر بستري ناست و، د پلاستيک غوندي روني برېښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې گوتې درلودې، يوه سترگه يې وه، هغه هم په تندي کې. بنځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:

—اه! زويه! ځيني خوبونه درانه وي.

د تو اب تندي تريو شو:

—په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې وليد، د انگورو د پانو غوندي غوړونه يې وو. بنځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:

—خم چې غوړ پاستی درته راوړم.

* * *

تو پ باغ ته و اوښت، هلکان د پوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:

—دا د تو پ بازي له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورو لوېد:

—تا تو پ تر د پوال واړاوه، ته به يې را اخلي.

نه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

—تو اب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کا کا سترگه کوي.

تو اب د مکتب بکس د پوال ته ودراره، يو هلک په بېرته ولاړ شو، د دواړو لاسونو گوتې يې سره وروستې، تو اب پښه پرې کېښوده، غبرگ لاسونه يې د پخڅې سرته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تو اب په باغ کې و.

غلي کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو گنې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې خانگې ته سيخه شوه، لاندي، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

جُوجُو ناول

پرېووت، سپينه جنت كو كې (پتنګ) والوته، درشقي شني پانې يې سترگو ته ودرېدې، سر يې پورته كړ، د ونو تر سپېرو تنو وړها خوا د چنار له لښتو جوړه خاله ښكارېده.

په بېړه يې شاوخوا وكتل، د توپ درك نه و.

كيني لاس ته تاو شو، كوهي ته يې وكتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.

ځير شو، كوهي ته د كوزېدو زينه ماته وه.

تو اب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خواته مخه كړه، درې شو، توپ يې پښو ته ولوېد.

تو اب چيغه كړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې كړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته

شاپه تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې څنگ ته كړ، لوټه باد باد شوه.

باغوان نار ه كړه!

ـ څوك يې؟

تو اب د باغ د دروازي خواته منډه ورواخيسته، له مچلو غزې وار شوې ډبره يې تر غوږ تېره شوه،

هلک ښوی له باغه ووت.

كور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره كې ملك ناست و.

تو اب كوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ كټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار يې ډاكتير ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.

سهار يې سترگې وروغړولې، سترگې يې رډې راوختې، په غاب كې مالتې پر تې وې.

كړپ شو، هلک پر خپل سر كمپله وركش كړه، د كمپلې تر چولې يې وروكتل، له سپينو خيرونو

پايخو تورې ډنگرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ كړ، مور يې په كاچوغه كې دوا اچوله.

تو اب په بېړه وويل:

ـ مالتې.

غولي ته يې وكتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

ـ تر تا مې څار كې، مالتو ته دې زړه شوی؟

د تو اب سترگې رډې راختلې وې.

ښځې دهغه پر تندي لاس كېښود، ورو يې وويل:

ـ په دې خوږ موني (پسرلي) كې مالتې له كومه شوې.

تو اب غولي ته وكتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

جو جو ناول

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکې خولې ته نيولې وه، بوډا يودم
 وخنډل، له خولې يې سپين لوگي راووت، هلک يې ترلاس کش کړ، پر ځنگانه يې کېناوه، په خوند
 يې وويل:

— اوس لکه چې بنه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لايې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوگي راووت.

تواب ورو وويل:

— ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يودم چيغه کړه:

— بلا، وه بلا!

بنځه په بېره راغله.

بوډا توخي واخيست، په زحمت يې وويل:

— بکس راوړه.

بنځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخنډل:

— بکس دې د عطاگي زوی راوړ، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

— له چا سره خو به دي نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په بڼه سر وښوراوه.

بنځې وويل:

— هه!

تواب ورو وکتل، مور يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخنډل:

— چېرته؟

— ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې را واپوله، سترگې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم

ځوابونه ليکل شوي ول.

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
خان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم و خوځېد، تواب په راوتلو ږدو سترگو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:
_له مامه و پرېږه.
تواب دېوال ته وروښویېد.
قلم ولیکل:
_مرسته غواړم!
هلک په ماته گوډه ژبه وویل:
_ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
_د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.
هلک لږزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
_زړه دې غټه ونیسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوگرځېده، رڼا د بورېو کې غونډې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت
ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
_ماته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنگونه پر تتر پورې ټینګ نیولي وو.
د جُوجُو د مرد کې غونډې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
_کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
_دازموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نری گوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر
غورې پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

_ ښه ښڪارم؟
 هلڪ په وږه ورته كتل:
 جو جو وويل:
 _ سمه ده، كه دي خوبه نه وي، نوزه درنه هم، هيله لرم چي تر تا زړور انسان پيدا ڪړم.
 يودم ورڪ شو.
 تواب په بږه له ڪوٽي ووت، په چوتره ڪي ودرېد، نيڪه بي په تږه بياتي د پزي وښته اخیستل.
 کلا ته بي وکتل، پلاري بي د تراکتور په ماشين ڪي گوتي وهلي.
 بږته ڪوٽي ته لار.
 غلي کڻاست.
 غريبي واورېد:
 _ تراکتور نه شي جوږولاي.
 تواب سترگي ورغولې، هېخ هم نه و.
 په رږد بدلې غريبي وويل:
 _ تا خراب ڪري دي؟
 سپينه رڻا پر خپل خاي را تاوه شوه، جو جو نري سيم پر غولي کڻنود.
 هلڪ په وږه وويل:
 _ ته ولي داسي ڪوي؟
 جو جو پر غولي پروت توپ ته پښه ور و غول، درب شو، دلائين نري شيشه لاندې را تويه شوه.
 تواب چيغه ڪره!
 _ له دي خايه ورڪ شه
 جو جو و خندل:
 ڪوٽ ڪوٽ ڪوت...
 هلڪ پيالي ته لاس ڪر، پياله سيخه پر جو جو ورغله، د جو جو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه بي تر
 پيالي پورته پاتي شوه او بله هم لاندې بږته بي د بدن دواږه توتي سره ورغلي، خندا بي زور
 ونيو:
 ڪوٽ، ڪوٽ، ڪوٽ....
 تواب ودرېد، د ڪوٽي دروازه په خپله پوري شوه.
 جو جو وويل:

جو جو ناول

— تاوان مې نه خوبسيږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه!
 ماتې کوي. (د بښينې ټوټې) ټولې شوې، خراغ ودرېد، جوړه شيشه ور ولوېده.
 تواب جو جو ته وکتل، نه جو جو و او نه هم نري سيم، له سرايه د تراکتور د چالانېدو غبراغې.
 بېرته سپينه رڼا پر ځان را وگرځېده، جو جو وويل:
 — ستاسو په حساب پوره دوي مياشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واپسېدلې.
 تواب په رېږدېدلې غږ وويل:

— څه مرسته؟

جو جو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندي لويه پرده راغله، عکس و، د جو جو
 غوندي موجود ښکارېده، خو تر جو جو په ونه لوړ و، نيم گز، يا تر دې يو څه ډېر.
 جو جو وويل:

— دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به
 دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وي، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
 جو جو غلی شو، يو دم يې وخنډل:
 — کوټ، کوټ، کوټ...

تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې
 ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
 جو جو يوه شپه غلی و، بيا يې وويل:

— اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو
 ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملگري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه
 ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان وروښود، زړه يې ودرېد. بيا
 مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور يم
 چې بل ځای پسې وگورم.
 تواب په حيراني ورته کتل.
 جو جو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.

ويي ويل:

— (نه) مه راته وایه.

تواب غلی و.

جو جو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

جُوجُو ناول

—دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي
طیاري جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالي نه لیرې کېدې، خو مور داسې نه یو، زحمت
باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راوړسېدم.
توابع په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:

—ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.
یو دم یې وخنډل:

—پوښتنه دې ونه کړه چې څنگه؟
توابع غلی و...

—خیر، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو، ځکه مو
ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راگرځي.
توابع ورو وویل:

—نوته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.
—نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.
—اوبیا؟

—چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

—نوزه څه مرسته درسره کولای شم؟

—بس، ډېر دې نه پاڅابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لار شم، ماخستن راځم، خو گوره،
په خپله کوټه کې به یوازې یې.
جُوجُو ورک شو.

* * *

تو اب ماخستن خپلې کوتې ته لار، مور يې پسې ورغله، خوده ويل چې نه وپرېرم.
 په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
 جُوجُو وار له واره پردې وال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غونډې سکرين ته يې گوته ونيوله، ويې ويل:
 زمور خط نه شې لېدلې، برقي حروف دي، خوزه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.
 ستاسو د څنگ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس
 کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خود کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا
 محرمه يې، په منډه يې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندي پسې ورغی،
 کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد،
 ويل يې چې زمور خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو
 ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راگرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره
 به سپينې غاړې او خلاص ټټرونه بنکاره شول.

جُوجُو غلی شو، يودم يې تو اب ته وکتل، ويې ويل:

پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلک په حيراني ورته وکتل:

ډمان

له ټول کلي سره خپلوي لري؟

نه

محرم دي؟

نه، خو په سيالانو کې يې نه گڼو.

جُوجُو وخنډل:

کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خدا اور واخلم.

يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:

ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خودو

پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د

تحقيق له پاره تردې حيرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يودم غلی شو، ويې ويل:

گڼ کور مودی، ټول مې وگڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

جُوجُو ناول

تواب وويل:

— هغه چې ژېړه لونغۍ تړي، ډبل سپين بربټونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چا چې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنگر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لوني او درې زامن.

— او تاسو؟

— زه او پنځه خویندي.

— بڼه نو، اوس بايد خپلې سفینې ته لار شم.

تواب په حیرانی وويل:

— سفینه؟

— ستاسو په چوټره کې مې یوه گرده جالی ولېده، بس لکه ټوکری، کورت يې لمر ته پکې ايښي

وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

— نو چېرته ده؟

په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.

جُوجُو ورک شو.

* * *

د سهار د چايو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نيکه بر سر، بالنبت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن خړېدلي سرونه غلي کپناستل، بيا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په خبرې حرکت وکړ.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به نيکه وتوخل، پيشو به ميو کړل، له غوجلې به د غوار مباره راووته. پتنوس وربرېد، يوې پېغلې پيالې پر غولي کېښودې، بلې توره چايجوشه راوړه. د تواب پلار چايجوشې ته لاس وروغځاوه، پياله يې ورته ونيوله، نيکه يودم چينغه کړه! _بلا، وه بلا!

د تواب مور په بېرته راغله، ودرېده، ټکری يې پر مخ ورکړ، په خواره خوله يې وويل: _خه وايي، ملک لالا؟

_سترگې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

بنځې د خپل خاوند په لاس کې نيولې پيالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ يې وويل: _خو مانجلې ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ورکړه.

د بوډا تندي ترې شو:

_نوزه دورواغ وایم!

بنځې منډه واخيسته، شېبه وروسته نيکه د شيدو له چايو ډکه پياله خولې ته نيولې وه. د تواب اوږه درنه شوه، ترڅنگ يې وروکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وويل:

_ته وي؟

ناستو کسانو په حيراني تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بېرته ودرېد. نيکه وويل:

_پياله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته يې منډه کړه، بکس يې را واخيست او له کلا ووت. د جو جو غږ يې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پايڅې يې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و. شاته ترلې بکس يې دروند شو، جو جو وځنډل:

جو جو ناول

دا خای بد نه دی.

د هلك تندي گونځې پيدا كړې:

تا بايد چايجوشه نه وای بدله كړې.

جو جو وويل:

يوه پوښتنه؟

وايه.

نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارينه وو او هلکانو ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ور وړل

شوه، ولې؟

تواب وويل:

نيکه مې وايي چې هغوی نجونې دي، بلا يې نه وهي.

جو جو وخنډل:

کوټ، کوټ، کوټ... هغوی گېډې نه لري!

يودم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لاندې کروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې

ليکې ايستلې وې، له ټايرونو يې خاورې پورته کېدلې.

جو جو وويل:

سرکونه مو ډېر خراب دي.

د تواب تندي تريو شو:

حکومت بلا وهلی.

جو جو وويل:

تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لارم، دوه شيان ډېر ول، سوالگراو موټر...

هلک په خبره کې ورو لوبد:

مور هم دوه موټره لرو، په دوه سپټه ټيوټا کې مې نيکه گرځي، سراچه يې د کورد سودا له پاره

درولې ده.

جو جو وپوښتل:

نو دا د کليو سرکونه ولې د سيمې خلک نه جوړوي؟

تواب غلی و.

جو جو وويل:

جو جو ناول

گوره، ما دوي مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابته تېر دي، خود سرک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره گټه خويې درونه رسېده، جوړ سرکونه يې خراب کړل. تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وگرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالی يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لگېد، کارېز وچ دی، فصلونه موله تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خودا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشريا کاهه، بد يې اموخته کړو، ترڅو به د نورو خيرات ته ناست يو. د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پنبو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده. جو جو په غوسه وويل:

دا چا ووبشته؟

تواب مخامخ گوته ونيوله، د چنار له گڼو ونو يو ځوان راووت، بنکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل.

د پيازو په شنو ډکو کې سپېنه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپک کړل، جو جو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزي يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته جو جو پسې غږ کړ:

سمه ده، خوله انسانانو ليري گرځه!

جو جو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جو جو وويل:

پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

ته د مرغانو په ژبه پوهېږي؟

زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جو جو په بېرته وويل:

پام

بکس سپک شو، جو جو د کربوړي تر څنگ ولاړ و.

د هلک گوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوږه پورته شوه.

جُوجُو ناول

جُوجُو وويل:

— کربوړی ډېر خواشینی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، مور هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې را پسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ. تواب په خبره کې ور ولوېد:

— خو کربوړي خطرناکه دي.

جُوجُو وويل:

— داسې انسان راوښيه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟ د هلک سر وځړېد.

جُوجُو وخنډل:

— زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه. تواب وويل:

— داسې هم نه ده، گل ماما ته وگوره، که غوايان نه وای ورباندې گران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخنډل:

— خود غوايانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، گل ماما ته یې له ليرې سلام ورواچاوه، غوايي ته ودرېد.

جُوجُو وويل:

— پر څښتن دې گران یې، تازه رشقه درته رېبې.

برگ غوايي رېمباره کړه.

جُوجُو وويل:

— غوايي گيله کوي، وايي، ته خو انسان نه یې، نو بيا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوي؟

هلک په بېره وويل:

— ولې؟

تور غوايي رېمباره کړه.

جُوجُو وويل:

— ستا پوښتنه مې ورورسوله، غوايي وايي، پلار یې ټول عمر د گل ماما ځمکې واړولې، خو کله

چې زور شو او له کولبې ووت، د قصاب چارې ته یې سيخ کړ.

جو جو ناول

برگ غوايي رمبراره كړه.

جو جو وويل:

— سخت ناروغه دى، خو بايد ځمكه واړوي، كه يې ځان جوړ ونه بنود، څښتن يې خيرات منلى.

تو اب روان شو.

جو جو وويل:

— پوه شوي؟ گل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.

تو اب وويل:

— مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.

— اه گرانه! مچان له تاسو سره كومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاك وساتئ، مچان څه بلا درنه

غواړي.

د مكتب ترد پواله، يو خوار سپى راتاو شو، كورنيچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله

هلكانو منډې پسې وهلي.

جو جو وخنډل:

— سپى وغروم؟

تو اب د مكتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپكه شوه.

* * *

ماسپنين دوي بجي وي، تواب لويه چايجوشه ترلاستي نيولي وه، د پولي پرسر پريوه خوا كور
تلو. چايجوشه يودم سپكه شوه.

تواب وويل:

ـ بنه وخت راغلي.

د جو جو غربي واوربد:

ـ چاي دي؟

ـ هو.

ـ نو چرته بي وري؟

ـ زره كلا مو تنگه ده، نيکه مي وايي چي ډبريو، گذاره مو نه پکي کپري، نوې ابادي بي شروع
کري ده.

هلک د باغ ترد پواله را تاو شو، يو چا غر کړل:

ـ تشه چايجوشه دي راوړه؟

تواب يودم كور شو، پر خر پوتي تورچاي پر بووت، پورته بي وکتل، يوه گردي سري د کلا د دېوال
پخخه تراشله.

هماغه سري وخنډل:

ـ د ملک لالامسي حوان شوی دی، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاريگرو په خټه کې غوايي گرځول.

هلک توره چايجوشه پر غولي کښنوده. نيکه بي دلرگي پر زينه ولاړ و، لکنه بي په پخخه کې تر
پري شوي سوري ايستلي وه.

جو جو وويل:

ـ ملک لالا دي ولي لکنې ته سترگه پته کړې ده، لکنه خو توپک نه دی؟

تواب د دېوال سيوري ته د خري پر کته کښاست.

جو جو وويل:

ـ په دېوالونو کې بي دا سوري ولي پرېښي دي؟

ـ د دښمن له پاره.

ـ له چا سره بدي لری؟

تواب خپله ککری وگروله:

نه

ملک و خندل:

ها زويه، چای دې راوور؟

تواب وروکتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورو یې وویل:

ملک لالا، مورې دې داریو؟

ملک په حیرانۍ وروکتل:

نه!

نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟

بوډا و خندل، د هلك پر سر یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

د تربرونو له پاره.

روان شو، کاریگرو ته وروگرځېد.

جو جو وویل:

دا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه، ځناور ته وایاست؟

نه، د تره زامنو ته..

نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نیکه ته منډه ورواخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:

د تره زامن مې راباندې گران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.

لومړی ملک و خندل، بیا ناستو کاریگرو خندا ورسره بدرگه کړه.

یوه کاریگرو وویل:

هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنگر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کڅورنې سترگې یې درلودې،

تر سپینې زړې خولې یې لاندې وېښته راوتلې ول.

ملک په خندا وویل:

اه، سر مالمه، راځه.

د تواب غور و تخنېد.

جو جو وویل:

جو جو ناول

دا سپري مې د مکتب په اداره کې وليد.
توابع وويل:

— زموږ سر معلم دی.

معلمانو ته يې خشکې کولې، ويل يې چې يو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جو جو غلی شو، يودم يې وويل:
— پوښتنه وکه!
— څه؟

— راته ووايه چې د معلمانو ځواب څه و؟
— ښه، ووايه!

— معلمان ټول په يوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ يې کمې گڼلې، ويل يې چې په دې تنخوا ستونډي نه شو ورته څيرولای، خود سر معلم دليل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که يوه وي، که سل، دوی منلې، نو بايد چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
توابع په خبره کې ورو لوبد:
— قناعت يې وکړ؟

په اوږه يې چونډۍ ورو لگول شوه:

— وار راکه د سر معلم خبرې لا پاتې دي، ويل يې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، دهغوی له پاره يو څه زحمت ومني، خود معلمينو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سر معلم ستړی شو، خو يوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خدا راغله:

— ياره سر مالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.

توابع وروکتل، نيکه او سر معلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راگرځېدل.
ملک په خدا وويل:

سر مالم نوې وکړه.

په کارېگرو کې يوه ورغړ کړل:

— څه وايي؟

— وايي چې نخشه مې خونبه شوه، خو په يوه کوټه کې د کتابونو د اېښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.

پخڅه تراش له پاسه ورغړ کړل:

جُوجُو ناول

— کتابونه خوده ویلی دی، خه خیری پکې وک، زور شو، خونوی خولی یې ونه مونده.
تولو وخنډل.

جُوجُو وویل:

— دا خبره په لیکلو ارزې، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غور و تخنید، خنگ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترگې یې رنې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وویل:

— نیمه شپه ده.

جو جو بستري ته ور تپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا و نیوله، ویې ویل:

— نن مې یو خه ولېکل، درته وبه یې لولم.

تواب کېناست.

جُوجُو وویل:

— مازېگر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې گرځېدم، یوه مرغی مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته

وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د تیر سړې، مړې بڼکې به یې وپرسېدې،

خوندور غږ به یې له ژیرې مېنو کې راووت.

ډز شو، مرغی والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، خو ښځو له یوه

ځوانه ټوپک ووږ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د

ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلی ږنگه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک

ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوری، سوری شوه.

هماغه کورته مې ور تپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک

پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کورننه ایست.

له چا به مې پوښتنه کوله بس، په باغ کې وېرېدلو چرگو ته ورغلم، یوه سره چرگه خپلو چرگو ورو

ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاد مانو خه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرگوري شنو غنمو

جو جو ناول

ته ورگه شوي ول، د پتي خاند د لوتو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري بڼه نه وه لگېدلې، ټوپک يې را اخیستی و. ټک، ټک، ټک.

چرگوړو ته مې وکتل، سرو نه يې څرېدلې وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.

جو جو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:

— وره موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترگې ورته نيولې وې...

جو جو وويل:

— له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته وروگرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ

ډله ماشومانو مردکې کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيړنې وې، بسويه

خيړې. په چاودو گوتو کې يې رڼې مردکې بڼې نه ښکارېدلې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور... د خره بچيه... غالی دې وکړې.

سيوري ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو بڼه وه، زوی يې د کادانې د بام پر

سرناست و، مور يې راغله، تور پيشينگوري يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنياد مانو به

څه زده کړې.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنگ مهم و،

بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جو جو غلی شو.

يو دم د کلا دروازه وټکېده.

جو جو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوتې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

— څوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غبراغی:

— زه يم، لال مامد.

له يوې کوتې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سپرې ولگېده.

سپرې تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواړه خوله يې وويل:

— باتوره، د خدای روی ومنه، د زېنکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کين لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

په دې نیمه شپه به تر ښاره څنگه ځو ، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.

باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.

شپه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو ، پر مخامخ د پوال تېزه رڼا ولگېده ، موټر له کلا ووت ، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
توابع دروازه پورې کړه ، کوټې ته راغی ، اوږد وغځېد ، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترگې سره ورغلې ، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل ، د باندې ووت ، ژېړه رڼا د کلا د لرگینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. توابع دروازه خلاصه کړه ، موټر د کلا مینځ ته راغی ، توابع له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه ، لنډ ځواب یې واورېد:
په لاره کې مړه شوه.

هلک برج ته وخت ، د کلي له مینځه چیغې راتلې ، په تنگو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نیکه په غوسه و ، سپکې سپورې یې ویلې. توابع تر کرکۍ وروکتل ، د سهار څپه وه ، نیکه په ډېران کې گڼېد. هلک د باندې ورووت ، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې ، وارخطا ښکارېدلې.

بوډا په گوتو کې نیولی کاغذ پورته ونيو ، په خشکه یې وویل:
زما کوټه چا جارو کړه؟

د توابع مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.

نیکه چیغه کړه!

بلا ، وه بلا!

ډنگره ښځه مخکې ورغله:

څه وايي ، ملک لالا!

دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

ښځې چوترې ته وکتل ، لور یې لږزې اخیستې وه.

ښځې په خواره خوله وویل:

ملالی.

نيڪه چيغه ڪرہ!

—دا سڀي ٻه ڏي نه پوهڀري چي د ڄمڪي اسناد دي؟

بنڃه لڙپڙهه.

نيڪه وويل:

—يوه بله پانه ام ورسره وه.

بنڃي له چوترې راڪبسته شوې، ٽولي په ڊڀران ڪي گرڇڏي، نيڪه په غوسه ڪوٽي ته ننوت.

د تواب اوڙه درنه شوه، جُوجُو وويل:

—د غواوو پنبې وگوره!

تواب ورغي، پانه بي له لندو خوشايو راپورته ڪرہ، لستونې بي پرې تپر ڪر، ڪوٽي ته ننوت. نيڪه

په غوسه و، تواب پانه بودا ته ونيوله. په منڊه له ڪوٽي ووت.

تواب په چوتره ڪي ڪبناست، د لمرڙپڙه وڙانگه د مخامخ برج د بام له

لرگو لگبدله

يودم چيغي شوې، ملالي ٻه منڊه له دالانه راووته، گيلاس بي تر سر تپر شو، د ڪوٽي پر لويه

شيشه ورغي، شيشه ڊڙي وڙي لاندي راولوڀده.

تواب په بيڙه دالان ته ورننوت، پلاري بي په غوسه و، بنڃو ته بي بنڪنڄلي ڪولي ويل بي چي ڙندي

دي، د جايداد کاغذونه هم نه پڙني.

تواب يوه شهبه په وره ڪي ودرېد، بنڃي وارخطا وې، له تناره سرې لمبي راولي، په شڪور ڪي د

پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلڪ بېرته چوترې ته لار، د څنگ له ڪوٽي د ملالي د ڙا غبراتله، ورغي، خوري ڪونج ته

ناسته وه، اوبنڪي بي نه تم ڪڍي.

تواب ڪاڏاڻي ته لار، په ڊپوال ڪي ٽومبلي لوي لوري ورواخيست، له ڪلا ووت. ڪين لاس ته تاو

شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وڙوڙپڙه رها پورته ڪوله.

هلڪ شوتلي ته ودرېد، ڄو لوره بي ورواچول، غلي پر پوله ڪبناست.

د جُوجُو غڙبي واورېد:

—ها! تندي ڏي سم ونيسه، خواهشيني بنه نه بنڪاري.

تواب ورو ڪتل، جُوجُو بي تر څنگ ناست و.

تواب وويل:

—نيڪه مي سهار له جوماته راته، د ڪلا د مينڃ په ڊڀران بي د ڄمڪي قواله موندلي وه.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:

— پوهېږم.

تو اب په غوسه وويل:

— خور مې غټه نجلۍ ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رینه ککړی کېناسته، جُوجُو وخنډل:

— کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

— ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تو اب غلی و.

جُوجُو وويل:

بيگا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تو اب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

— که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.

تو اب غلی و.

جُوجُو وويل:

— په ټوله ولسوالۍ کې يوازې يو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوار کې نجونې څه

ملا متې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به گرځې چې د کار دی که بېکاره. که

همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سيمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به يې ولې

نيمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تو اب ولاړ شو، لور يې ورو اخیست، يوه پنډه شوتله يې وربېله. کور ته لاړ، شوتله يې په اخوره

کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نيکه ته يې وکتل، لایې ټنډه تروه وه. غوږ يې و تخنېد، جُوجُو وويل:

— بوډا ته ووايه چې په سيمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تو اب جټکه وخوره، له چایو ډک گيلاس کوږ شو. پلار يې په غوسه وويل:

— پام!!!

تو اب وويل:

— نه شم کولای.

بوڊا په حيرانۍ ورته وکتل.
 تواب په منډه کوټې ته ننوت. جو جو پر بستره ناست و.
 تواب په غوسه وويل:
 _نه شم کولای. نيکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
 جو جو په خبره کې ورو لوبډ:
 _خوزه بايد ورباندي پوه شم.
 _نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نيکه د چيلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
 ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانگه د کوټې د يواځينۍ دريځې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
 تواب وويل:
 _اوس يې وخت دی.
 د باندي ووت، نيکه په چوتره کې يوازي ناست و، له خولې يې خر لوگی راووت.
 تواب غلی کېناست. بوڊا ورونه کتل. د هلک پر اوږه چونډی ولگول شوه. تواب وويل:
 _ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
 بوڊا يو دم وتوخل، په توخي کې خدا ورغله:
 _خوب دې ليدلی!
 _نه، يوازي يوه پوښتنه وه.
 بوڊا چيغه کړه!
 _بلا، وه بلا! ساده چاې دې پسې څه کړ؟
 له دالانه بنځينه غبراغی.
 _تيار دی، اوس يې دروړم.
 نيکه وويل:
 _گوره بچو، په داسې چتيا تو دې سر مه خرابوه.
 تواب په رېږديدلي غبروويل:
 _که ملالی. مکتب ويلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به يې پرډېران نه اچول.
 د بوڊا د تندي گونځې ژورې شوې:
 _زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کيسې راته کوي. ورک شه !!!
 تواب په منډه کوټې ته ننوت.
 جو جو وويل:

جُوجُو ناول

—وبخښه

تواب پر ترلی بستري کېناست.

جُوجُو وويل:

—مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حيرانۍ ورته وکتل.

—نه

—نو نوم يې څه دی؟

د تواب تندي تريو شو:

—نه شم ويلاى.

—ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وويل:

—يوه ټکي ته مې پام شو، وړې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالی... خو چې غټه شوه او

واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسري، سياسره، کډه، عاجزه، د حيواناتو مور، بلا... دا ولې؟

تواب په غوسه وويل:

—دا مه راته وايه چې له نيکه وپوښته

جُوجُو وخنډل:

—اه، گرانه! سپکه مې نه درباندي لورېږي، خو که ورباندي پوه شم، بده به نه وي.

تواب فکر يووړ، يو دم يې وويل:

—راځه

هلک د باندي ووت، د کلا دروازي ته ورغی، شنه فصلونه ولاړول، د دهقان کوچني زوی د پيازو

له نړيو ډکو څخه واښه ليري کول.

تواب پرپوله ورته کېناست، د ځان په منگ هلک ته يې وويل:

—پلار دې څه نومېږي؟

هلک وخنډل:

—نوي خونه يو راغلي، باز مير.

—ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې ترگرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

جو جو ناول

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونيو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې تړلي سوکان
تاو بدل.

توابع له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستونې تېر کړې، وینې وه.

د بازمیر زوی په دوه-دوه کېده، زورونه یې وهل...

وخت ووت، جنگ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې
غوښت.

سړي ته غوسه ورغله، توابع ته یې وکتل، په کاور یې وویل:

—ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.

توابع روان شو، بېخ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.

جو جو وویل:

—پزه دې هم وینې ده.

توابع په دېوال کې تومبلی وړې اینې ته ودرېد، د مور تکرې یې پر پزه تېر کړې، بېرته په خپل ځای
کېناست.

جو جو وخنډل:

—نو ته بد اخلاقه یې؟

هلک په غوسه وروکتل.

جو جو وویل:

—توکه وه.

توابع یو کتاب ورواخیست.

جو جو وویل:

—ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!

توابع په خبره کې ورولوېد:

—نه پوهېږم، خو دوی یې شرم گڼي.

د کلا دروازه وټکېده، توابع ورغی، سرمعلم ولاړو، ملک یې غوښت.

هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له مور ه یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې

دروازې ته ورنږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.

سرمعلم گام واخیست، خو توابع یې تر مخ ودرېد، سړی یې وڅرېد، ورو یې وویل:

جو جو ناول

— نيڪه مې مور ته بلا وايي، پلار مې د سياسي نوم ورباندې اېښي، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟
 سرمعلم وخنډل:
 — په اصلي نومونو يې شرمېږي.
 تواب وويل:
 — په رښتيا هم، شرم دي؟
 سړي د تواب پر سر لاس ورتېر کړ، ورويې وويل:
 — زمور د پيغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن يې بي بي خديجه وه، لوريې هم بي بي فاطمه که شرم واي بيا مو په همدې نومونو نه يادولې.
 سرمعلم روان شو، تواب يوه شپبه د دېوال سيوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خولا هم خټې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپينو او ورو سپکه لاهه وه ختلې.

* * *

تواب تر پرې لاس تاو کړ، د شاه د خرڅ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جو جو د رڼو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بېرته وويل:
 — په شاه کې دې څه کول؟
 جو جو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:
 — له خونگښې مې مالومات غوښتل، ژوند يې سخت و، په تياره کې اوسېده، خو شکايت يې نه درلود، ويل يې چې ښه ده، انسانان نه وينم.
 تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل يې کوچني سخوندر ته کېښود.
 جو جو وويل:
 — ښه يې نه ساتې. ورته وگوره، وربوز يې له اوبو نه پورته کېږي.
 تواب په بېرته وويل:
 — پلار مې.
 جو جو ورک شو.
 باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه يې وويل:

د مېلمنو د کوټې کونجې (کيلې) راوړئ !!

ډنگره بنځه په بېره له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجې يې سړي ته ونيوله. باتور له کلا ووت.

توابع گړندي گامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.

توابع سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، خېره يې ږنگه ښکارېدل. پلار يې راغی، د گاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته يې اورلگيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژپه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خیرنه لونگۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالدانې داغ ښکارېده.

د توابع زړه تنگ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېگ اېښی و، لنډو بوټو خوله نه اخيسته، بنځه په لوگي کې پټه وه.

توابع د تراکتور ټيلې ته ورغی، گېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، گيلنه يې کړه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

توابع خپلې مور ته وکتل، په سترگو کې يې د دېگان لمبه ښکارېدل.

توابع يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نړۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېوت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د توابع پوښتنه يې کوله. توابع دالان ته ننوت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو څرې او به تويې شوې.

پر دسترخوان د لنډې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. توابع وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې گولې وروسته به يې د لاس يوه يوه گوته خټله، د غوښې وار شو، د توابع تره پر يوه هوار پاسټي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

— ستا يې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

— تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دو، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم

په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خو ځېدلې. توابع د خپل پلار غږ واورېد:

— درغله.

ورويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه گوله نيولې وه.
مېلمه وويل:

—بس دی، نه يې شم خورلې. خود باتور لاس هماغسي په هوا کې پاتې و، مېلمه گوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستي کې غوښه و نغاړله، غټه گوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خورله، خود
تواب تره ټينگار کاوه چې د پسه لم دی. سړي مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې
وخوړه.

د تواب اوږه درنه شوه، جو جو وويل:

—مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړې.

تواب په ټيټ غږ وويل:

—داز مور رواج دی، د مېلمه عزت کوو.

شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوږه ورواچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيسته وه:

—ياره ملکه اجب سوډرشی و، د کلاشينکوف دوه گولۍ يې خورلې وې، خو بيا يې هم چارې ته
ځان نه ورکاوه.

ملک په خبره کې ورو لوېد:

—څنگه دې وموند؟

سړي په خوند وويل:

—بس، چاراته وويل چې د بدي دار وروږ دې ځنگله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خداي مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې
خپړۍ له تنې مې وروکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د
کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړي بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته،
په گېډه کې لگېدلی و، خولا يې هم چارې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.

جو جو وويل:

—ولې؟

تواب په خبره کې ورو لوېد:

—نه پوهېږم.

نيکه وخنډل:

ياره عبدالرحيمه ، نر کار دې کړی ، زمري يې ، زمري .
مېلمه په خوند وويل:

اوس به گلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نيکه په خبره کې ورو لوبد:
گلاب شاه دې ونه موند؟

نه په خدای ، چا ويل چې ايران ته تنبېدلې . بس ، په کومه ورځ چې يې زما ورور را وويشت ، له
هماغه ساته ورک دی . خو ښه شو ، ما يې هم د ورور ستونې ورپرې کړې ، خلاص په خلاص .
د نيکه خندا پورته شوه:

ياره عبدالرحيمه ، زمري يې زمري .

جو جو وويل:

زمري څه ته وايي؟

تواب وويل:

يو حيوان دی .

نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپرسېد؟ حتما به کوم ښايسته حيوان وي .
نه ، زموږ د مکتب په کتاب کې يې عکس شته . بېره ، بدشکله څېره لري .
جو جو وويل:

ته به نه يې خبر ، بوی به يې ښه وي؟

که داسې وای ، نو پر خوله او پزه به يې مچان نه راټولېدای .

هوښيار به وي؟

نه ، يوازې په ښکار کې پياوړی دی ، نور ژوندي ساري وژني .

جو جو وويل:

بيا خو دې نيکه سم ورته وايي ، مېلمه په رښتيا هم زمري دی .

د نيکه غبراغی:

وه هلکه ، څنگه لکه مچ له ځان سره ښکېرې؟

تواب وار خطا شو:

هېڅ ، هېڅ .

په منډه د باندي ووت ، کلا ته ننوت ، په چوتره کې غلی کېناست . چوپه چوپتيا وه ، پورته په رڼو
ستورو کې د طيارې سور خراغ مړ او بل کېده .

جُوجُو وويل:

ـ بنه نو، زمري مو د غيرت نبنه ده؟

هلك غلي و.

جُوجُو وويل:

ـ په تاسو كې قتل خومره اسانه دى.

هلك په خبره كې ورو لوېد:

ـ خپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

ـ قتل گلاب شاه كړى و، ورو يې خه گناه درلوده؟

تو اب په خبره كې ورو لوېد:

ـ سردې مه خرابوه، دلته سل كلنې بدې پاتې دي، مړى نيكه كړى وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناخاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تو اب له چوترې ټوپ كړل، په منډه له كلا

ووت، نيكه او د تو اب پلار هم د باندي ول، د مېلمه درك نه و.

نيكه په بيړه وويل:

ـ تو ابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تو اب كوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلى ناست و، وار خطا بنكارېده، وروسته يې د گاز ډبې ته

لاس وروغځاوه، تياره شوه.

تو اب وويل:

ـ ډزې په كلي كې دي.

د مېلمه وار خطا غرېبې واورېد:

ـ تا ته د بدې زور نه دى مالوم.

د بنځو چينغې شوې، تو اب كړكې خلاصه كړه، د كلي له مينځه كو كې راتلې.

تو اب وويل:

ـ مه وېرېږه، په تاپسي نه دي راغلي.

ځواب يې وانه وړېد.

تو اب د باندي ووت، په كوڅو كې بل خراغونه گرځېدل. مخكې لاړ، د كلي مينځ ته ورسېد،

خلک راتول ول.

جو جو ناول

تو اب اخوره ته وخت، پريو چا سپين خادر هوارو، د خادر يوه برخه په وينو سره وه. له څنگلوري کوره د بنځو کوکي راتلې.

* * *

د تو اب اوږه په شدت و خوځېده. نيغ کېناست، سترگې يې وموښلې، جو جو و، تو اب په بېرته وويل:

— دا دوي ورځې چېرته وې؟

جو جو په خبره کې ورو لوبد:

— هله! تنور وگوره!

تو اب په حيراني ورته وکتل.

جو جو وويل:

— په لښتو او خوشايو کې د دهشکې مرمی پرته ده.

هلک ولاړ شو، د لان ته يې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه يې اور لگېت ونيو، ټيټ شو، له تناره يې

لښتې راوايستې، د دهشکې په ژپړه مرمی کې د بيگانې انگار سره رڼا بنکار بدلله. هلک توده

مرمی د تناره پر غاړه کېښوده. بنځو ته يې وکتل، د ټولو سترگې رډې راختلې وې.

خوږ يې چيغه کړه!

— دا ټول ستاله لاسه.

تو اب په خبره کې ورو لوبد:

— چتياټ مه وايه!

مور يې وويل:

— ته بايد خطرناکه شيان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تو اب تندي تريو شو:

— زه نه وم خبر.

خوږ يې وويل:

— نو پېريانو احوال درته راوړ چې په تناره کې مرمی ده؟

تو اب په منډه له دلانه ووت.

جو جو وويل:

— اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

هلک اورډد و غځېد.

جُوجُو وويل:

پوهېږم، بيخايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، ډېر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ

يې کار وغوښت، بله ورځ څو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تو ابهماغسي غلی و.

جُوجُو وويل:

تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اوريې نه و بل کړي.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

بلا، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

هو رښتيا! هغه سړی يې ولې ستاسو په کلي کې وويشت؟

دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

له شاوخوا کليو سپين ږيري راتولېږي، غواړي چې دا دښمنې ختمه کړي.

د جُوجُو سترگه وځلېده:

ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پتيو ته د

چرگورود اوبنتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې څرېدلې شونډې گرځېدې، خو هېچا هم سر

پسې ونه گرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وويل:

اه! تراوسه خو سم نه شم ورته ويلاى، خو دې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل

ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

جُوجُو ناول

—خِينِي خبرِي مِي راتُولِي كَرِي دِي. لومِي به د شيرود كلا كيسه راواخلم. خو سپين پيري د
 اخورونو پر سر ناست ول، زړې كيسې يې را اخيستې وې، توره، پتکي او شملي يې يادولې،
 ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

تواب په خبره کې ورو لوبد:

—نو ته يې نه مني؟

جُوجُو وويل:

—اه گرانه، زما خبرې لانه دې خلاصي.

تواب بکس ته لاس وروغځاوه، يو کتاب يې راويست، پانې يې واړولې، په غوسه يې وويل:
 —دازمور تاريخ دی، ورته وگوره، خو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو،
 د افتخار خبره يې نه بولي؟

جُوجُو وويل:

—زه به د خپلو خلکو يوه كيسه درته وکړم، مور خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پانه
 خورو، دې ته د فکر پانه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه
 شي کولای، خود دې پانې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځي، هلته
 شيشې ته ورته بوتې دي چې مور يې نه شو ليدلی، دا بوتې مويو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند
 تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زمورد ستوري ځوان موجودات په دغه بوتې پسې ځي، خطر ويني،
 خود نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري وړو، زړو موجوداتو ته دا پانه راوړي.
 يوه ورځ مې پلار خواشيني ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ
 وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پانه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېرانه درته بس ده،
 نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پانې راوړې، زر پانې! تر
 اوسه يو موجود هم د دومره پانو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته
 درناوی لرم، خوزه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي
 موجود يم چې تل مې د نورو پانو ته سترگې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترگه يې وځلېده او ويې ويل:

—گرانه! په تېرو وياړنه دی، خوتاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.
 تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترگو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

—ورته وگوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

تو اب په حيراني ورته كتل.

جو جو وويل:

دا ده يم، واسكت او جامې دې هم له پاكستانه راغلي دي، پيالې ته وگوره، د ايران تاپه ورباندې
بنكاري، د پلار، نيكه ترلي ژېر پاچونه (هندوستانى پگړى) چې د غيرت نښې يې گڼي، هم د
نورودي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د كلي تر ټولو شتمن ياست، خولا اوس هم
ډوډى په خوشايو پخوئ.

تو اب غلى و.

جو جو وويل:

د بشر د هوساينې له پاره موڅه كړي دي؟ هېڅ! بالعكس، تل په نورو متكي ياست. كه يوه ورځ
سرحد درباندي بند شي، له لورې به مړه ياست.

هلك غلى و.

جو جو وويل:

پاتې كيسه واوړه، سپين زيري لا په غيرت كې غرېدل چې يوې زړې ښځې يو نهه لس كلن
ماشوم راووست، ماشوم گيلې ته لاس نيولى و او له درده يې ټوپونه وهل، يوه سپين زيري د خپلې
خولې لارې د ماشوم په خوله كې وور وڅخولې، ماشوم بېسده پرېووت، ډوډى دعاوې كولې، ويل
يې چې له پرونه را ايسته يې داسې كرار نه ولېدلى، څو ځوانان راغلل او ماشوم يې ځنځولى نږدې
كورته ورساوه.

يوه بل بوډا بيا د خوب كيسه تېره كړه، ويل يې چې غم مه كوئ، بېگامې خوب ليدلى، په وطن كې
به فقر، جگړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.

د بوډا د خوب كيسه لانه وه خلاصه چې له نږدې كوره د ښځو كوكي راووتې، هلك مړ و.
جو جو غلى شو، تو اب په حيراني ورته كتل...

جو جو وويل:

اه گرانه! په اټكلي ژوند، غټو غټو خبرو، لارو او خوبونو وطن نه جوړېږي.

له چوترې د نيكه غبراغى:

بلا! وه بلا! رنده يې! بيا دې ساده چاى راوړى.

تو اب په بېړه جو جو ته وكتل.

جو جو وويل:

ما څه نه دي كړي.

* * *

تو اب په خاورو کې پلټی. ووهلې، زنگون يې دروند شو، په بېره په پښو ودرېد، لار، له نورو هلكانو گوبڼې كېناست.

جو جو وويل:

—ته ولې لوبه نه كوي؟

تو اب مخامخ گوته ونيوله:

—هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د كلي رنگ مه بدوه، بڼه كو ټبال (فوټبال) نه شي كولى.

—كوم يو؟

—په دفاع کې ولاړ هلك، هغه چې لوړه ونه لري.

—خو د گول و هوڼكو خونده مو نشته، ستاسو كليوالو تر اوسه دوه — صفر بايللي ده.

تو اب غلی و.

جو جو وويل:

—هغه د خر پرتاگه وال سمه لوبه نه كوي، خوبڼه دې نه ده چې ته ور گله شي؟

تو اب سوړ اسويلى وايست:

—تر ما تکره دی. که داسې نه وای، نوزه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

—اه! تمه دې مه باسه.

—څنگه؟

د جو جو غږ يې وانه ودرېد. يو دم د خر پرتاگه هلك چيغه كړه، منډه يې واخيسته، په بېره له ميدانه

ووت او په خاورو کې كېناست. توپ ودرېد، هلكان پرې راټول شول، تو اب هم ورغی، د هلك

رنگ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکراروله:

—پيری!!!

تو اب څنگ ته ودرېد، جو جو وويل:

—تندی دې سم ونيسه، بس! پراوړه يې ور كېناستم، له پزې مې كش كړ، نور مې هېڅ هم نه دي

كړی.

يوه هلك وخنډل:

—مات ياست، بانې كوی.

په ونه لوړ هلك ته غوسه ورغله!

—له خولې سره دې پام كوه، لوبه نه پرېږدو.

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
 _راځه! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
 هلک ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلک وويل:
 _پروانه کوي، په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
 د تواب په غوږ چوندی، ولگول شوه، جو جو وويل:
 _ورمخته شه.

تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
 _ما نيسئ؟

هلک د (هو) په بڼه سر و خو ځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ورگډ شو. يوه شېبه يې منډې
 ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جو جو وويل:
 _گول ته ور نږدې شه.

تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوایي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور
 واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې
 بڼې پښې بته گوته ورته سيخه کړه او توپ د گولچي له اوږې سره بڼويه تېر شو. يو دم چيغې شوې،
 ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک
 منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پر مخې پرېوت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ
 تېزنه و، خو گولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغږېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو
 زور واخيست. گولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينگ نيولی و، چاغ
 هلک هم همدا يوه خبره را اخيسته وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ورپورې
 خنډل.

لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوگرځاوه، تر
 کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.

تواب نېغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته
 وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نری غږ راته ورغی، د تره پېغلې لوري يې ژړل، د خولي
 له کونجه يې د وينو نری سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنگ کېناست، يوه شېبه غلی و،
 بيا يې ورو وويل:
 څه شوي؟

د نجلۍ ژړا زور ونيو.

له چوتري څخه يې د تره چيغه راغله!

دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېړه غواړي.

وار خطا بنځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود، په رېږد بدلې غږ يې وويل:

د خدای روی و منه! غلې شه، که دې نيکه خبر شو، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړې.

تواب وويل:

تره ناوې! څه خبره ده؟

ځواب يې وانه وړېد.

تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:

هیلۍ يې ولې وهلې؟

بنځه غلې وه، نږدې تر لې خوسکې د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېگ په تل باندې د

شيدو د دارو د لگېدو غږ اورېدل کېده.

تواب وويل:

اډې! زما خبره دې وانه وړېده!

بنځې ورو وويل:

څه يې کوي، خوارکۍ يې له اخه توخه واچوله.

ولې؟

هیلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تږي ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې

وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.

غوا وځوځېده، بنځې په بېره له لندو خوشايو خپلې پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:

مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.

تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:

د شيدو خونده يې نشته، خوسکۍ ور پرېږده!

تواب ټيټ شو، پرې ته يې لاس کړ، خوسکۍ تر غوا لاندې ووت.

بنځه دالان ته لاړه.

* * *

د تواب غور ووتخنبډ ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غېروويل:

—د انيمه شپه گوره!

جُوجُو تر لاس ونيو:

—راځه!

تواب په حيراني وويل:

—چېرته؟

—وروسته به پوه شي.

تواب د باندي ووت، د کلا د برج پر سرگرده سپوږمي ولاړه وه. د هلک سترگو ته د بتي گوتي په

اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

—زه يم، په ما پسې راځه!

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو گز پورته روانه وه، تواب گامونه پسې واخيستل. د کلا دروازي ته

و درېد، حيران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندي ووت، رڼا د کلي په تنگو کوڅو کې مخته تله،

له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غيږدا راغله.

تواب ورو وويل:

—چېرته څو؟

ځواب يې وانه وړېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د گڼو نيالگيو په

پايو کې ننوته. تواب گړندي شو، د نيالگيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې

درنه شوه، ورمېر يې کوږ کړ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بېره وويل:

—زه بېرته گرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

—زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

—نو چېرته څو؟

رڼا پورته شوه، د بنټه يې په مخه ورکړه، تواب گامونه گړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته

و درېد. رڼا بېرته راوگرځېده.

تواب وويل:

—هديره ده، وېرېرم.

جُوجُو په خبره کې ورو لوېد:

جُوجُو ناول

— اه گرانه! له ژونديو ووېرېره.

— خو تر هديرې ورهاخوا پردې كلی دی، په دې نيمه شپه كې هلته څه كوو؟
رنا پر قبرونو د راشنو شويو شنو سپاندو او څو څو پر سر تېره شوه، تواب مخكې لار، د سپوږمۍ
رنا د كورونو پر څړو دېوالونو لگېدله. رنا يو دم وركه شوه، هلک ورغی، په گڼو نيا لگيو كې يې د
جُوجُو غږ واورېد:
— د پخواته!

تواب ورمېر كور كړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رنا يې تر روڼ ځان وتله. تواب يې تر
څنگ كېناست، ورو يې وويل:
— دلته څه كوو؟

— يوازې دروازې ته گوره!
تواب مخامخ وكتل، د سپوږمۍ رنا د يوه كور په څړ دېوال كې لرگينې دروازې ته سيخه وه. تواب
ورو وويل:
— ولې؟
— اه گرانه! حوصله ښه ده.

هلک غلی شو، څنگ ته له لاندې لښتي د چونگښو كور را راتله. يو چا وپوخل، تواب په پانو كې
ننوت، مخامخ يو څوك تېر شول، پر اوږه تم كړې بيلچه يې د سپوږمۍ رنا ته ځلېدله.
تواب ورو وويل:
— دهقان دی.

جُوجُو په خبره كې ورو لوبېد:
— پوهېږم. تحقيق مې كړی، دلته اوبه كمې دي، د كارېز اوبه د شپې هم په واريو.
پاو ووت، ليرې له يوه كوره د ماشوم كمزورې نړۍ ژړا راتله.
تواب وويل:
— ولې ناست يو؟

ځواب يې وانه وړېد. يو دم له مخامخ دروازې سره ځنځير ولگېد، له دروازې يو سر راووت، يوې
بلې خواته كور شو، پله نيمكښه شوه، يو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وويل:
— ودې پېژانده؟
— نه

جو جو ناول

— تره دي دي.

تواب په بیره له سترگو پانې لیرې کړې، خیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي خبرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

— تره مې په دي نیمه شپه کې دلته څه کوي؟

جو جو غلی و، سړي تر لښتې ټوپ کړ، د هدېرې خواته یې گړندي گامونه واخیستل. جو جو وویل:

— بس! همدومره.

د پانو په مینځ کې د بتې گوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هدېرې ښکارېدلې هلک ورغی، جو جو د یوه سیمیتي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جو جو وویل:

— تره دي یوې کونډۍ ته ورځي.

د تواب زنگنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جو جو وویل:

— تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازي چونگا واورېده، ورغلم، تره دي په احتیاط د باندي ووت، شکي شوم، تردې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېوت.

جو جو غلی شو، یو دم یې وویل:

— اه گرانه! اوښکې ښې نه در سره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونيو.

جو جو وویل:

— خوابدون مې نه در باندي لورېده، خو مجبور شوم، تره دي د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونيول چې یوه تېرې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خودی.

جو جو غلی شو. تواب په ژرغوني غږ وویل:

— باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتې دی، اوږده بیره، په ملا پسې پنځه

وخته لمونځ، ثوابي روژې... توبه!

تواب غریو واخیست.

جو جو وویل:

د يو چا په ظاهره مه غولپږه !

هلک ورو ورو سونگېده.

جُوجُو وويل:

— غواړم چې د کونډې په اړه هم يو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، بايد هوارې

ته لاړ شو.

تو اب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وويل:

— تردې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شگلنه ځمکه پلټی ووهلې.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وپړې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

— دلته مې د کونډې په اړه يو څه ليکلي دي. غوږ ونيسه! يو پردی سړی، يوې ښځې ته راغی، يو

ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، خو چرموړلي لوتونه يې سترگو ته ونيول، يودم يې کوکه کړه، په چيغو

چيغو يې وژړل، سړيې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری يې ورواخيست، انگر ته ووت، د څا پر بېلر

يې د دواړو لاسونو ډنگرې گوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته يې وکتل، درڼو اوبو پر سر سپينو

ستورو ټال خوړ. يودم يې کوکه کړه، خولې ته يې لاس ونيو، سا يې ترپزې راوخته. هغې ژړل او زه د

بېلر پر مخامخ ژي ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوبښکو د لوېدو غږ اورېد.

ښځې پورته وکتل. په غريو کې يې وويل:

— اه خدايه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پيسو ورکړ.

يودم د بېلر پر ژي کېناسته، پښې يې څا ته وروغځولې، ناڅاپه يو غږ راغی:

— ادې! تېرى يم.

ورو مې کتل، په چوتره کې يو څلور— پنځه کلن بېر سړی هلک ولاړ و.

کونډې منډه ورواخيسته، ماشوم يې پر خپل ټټر پورې ټينگ ونيو، په چيغو چيغو يې

وژړل... مور ژړل، ماشوم غلی و.

وروسته دواړه يوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، يوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه

کلنه، يا تردې يو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به يې زگېروى شو، وبه يې توخل،

تېزه تېزه ساه به يې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

جو جو ناول

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتليو هډوکو يوازې خړ پوستکي پروت و. کوچني هلک په وره ژبه وويل:

— ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟

بنځه غريو واخيسته:

— نه گرانه! خور ته دې خپه وم.

يو دم يې تر ماشوم لاسونه راوگرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،

وروسته يې په ژړا کې وويل:

— د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت را کوي.

هلک خپله مور پر تندي بنکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، بنځې پر خپل مخ ټکری ورکش کړ، په ژړا

کې يې وويل:

— اه گرانه! د ليدو وړ نه يم. مه راته گوره.

ماشوم په خواره خوله وويل:

— ولې؟

بنځې خراغ ته ورپوه کړل، همالته د خپلو اولادونو تر څنگ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې

يوازې سلگۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به

مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.

يو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه،

ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې

د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شرومبو کې لنډه

ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلي.

پيشو ته مې وويل:

— داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات را کړي؟

— يو زور سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، گېډه يې نه ډکېده،

ټوله ورځ به د کلي په ډېرانو نوگرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود، اوس د

ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.

په خبره کې يې ور ولوېدم:

— خو هلته ډېر سپی دي.

پيشو هونبیاره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

جو جو ناول

زور سپی په اسانه موندلی شې، کینه پنبه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرگه گپدرې و تبتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک و نیو، د زړ پر پنبه ولگېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له مالار و غوښته او خپله مخه یې و نیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زور سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د

حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې خټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونگرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې

کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیگری یې په تابوت کې راوړ،

کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشته، و پښته یې شکول، خو گټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو

پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه

دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ورمخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته

مجبوره شوه، خود انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي موندله وروسته یې لور

ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جو جو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تو اب په غریو کې وویل:

کونډه د خپلې لورد تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جو جو وویل:

تره دې شرط ورته اېښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تو اب یې په خبره کې ورولوېد:

تره مې باید خپله سزا و ویني.

جو جو وویل:

اه گرانه! دومره سر مه پسې گرځوه! ماته یې پرېږده.

* * *

تواب سترگي رنهي کري! موري بي تر ڇنگ ناسته وه، هغي ورو وويل:

— سره غرمه دي کڙه، مکتب دي هبر دي؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کي هپڅوک نه و، پر دسترخوان خيڙي پيالي، توره چاي جوشه او له

پاستو ايستل شوي خامي ڙي پرتي وي. تواب له څا بوکله را وايسته، څولپي اوبه يي مخ ته ور

واچولي، د تره له غوسې ډک غږ يي واورېد:

— ووا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندي مردار مخ دي نيولي دي، خداي ته به څه وايي!

تواب ورو وکتل، تره يي د دالان په وره کي ولاړ و.

تواب کوټي ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغي:

— دا کور به بي برکته کري.

تواب بکس ورو واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يي د خولي خوند بد و، غرمه يي کور ته زړه نه

کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پرڙي کېناست، پښي يي اوبو ته ورو غځولي، يو دم يي تلې

وتنځېدې، ناره يي کڙه، په بيړه ودرېد. جو جو له اوبو راووت، تواب وويل:

— زړه مې دي بوت را وايست.

بېرته غلي کېناست.

جو جو وويل:

— چورت دي سم نه دي.

د تواب شونډي و خوځېدې:

— تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډي ته خوا بديري.

جو جو وويل:

— ما يي فکر کري!

تواب په حيراني ورته وکتل:

جو جو وويل:

— له بکسه دي قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسي وکړل.

جو جو وويل:

— وليکه!

— څه؟

جو جو ناول

ولیکه! تا دیوې مجبورې نسڅې عزت ته په سپکه وکتل، بس! په دوو، دریو ورځو کې به د
 ټوپک خوله در واوړي!
 جو جو غلی شو، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:
 _بنايسته خط نه لرې، خوبیا هم بنه دی، لوستل کېږي.
 کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.
 تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې بنکار بدل ورو
 یې وویل:
 _بنه نو، دا خط څه کوي؟
 ځواب یې وانه وړېد، ورمېږ یې کور کړ، جو جو نه و.
 تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد، مازیگریې اوږه و خوځېده. خور
 یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:
 _پلار مې ډاکټر راوست.
 تواب په بیړه کېناست، سترگې یې وموښلې:
 _څوک ناجوره دی؟
 _للا مې سرې تې نیولی، په دې گرمې کې غبرگې برستنې ورباندې پرتې دي.
 تواب ولاړ شو، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکاری ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.
 تواب خپل تره ته وکتل، لږزې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.
 تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:
 _جو جو!
 ځواب یې وانه وړېد. منډه یې واخیسته، د کلاد دروازي تر مخ ودرېد:
 _جو جو!
 باغ ته لاړ، د انگورو د ټاکونو په مینځ کې ودرېد، چیغه یې کړه!
 _جو جو!
 پرررر، شو، له شنو پاڼو خړې مرغی والوتې.
 تواب پر پوله کېناست، شپبه ووته، پزه یې کش شوه، جو جو وخنډل:
 _کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وگرځېدې؟
 تواب په غوسه وویل:
 _ځان راوښییه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

پر پوله سپينه رڻا را وگرځېده:

— اه گرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!

— نو تاڅه وکړل؟

— هېڅ! کونډې ته يې يوه ارزان بيه گوتې. اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و،

گوتې او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری يې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ورو لگوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته يې وکتل، رنگ يې والوت، کاغذ يې ولوست،

چيغه يې کړه، شا پر تخته بېسده پرېوت.

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

— که يې زړه درېدلی وای، بیا؟

جو جو وويل:

— څوړېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ يې څنگه په خپل کور کې

خط او گوتې په خولۍ کې ورته کېښودل.

جو جو غلی شو، وروسته يې يو دم وويل:

— له کونډې سره مرسته کوي؟

— هو

— نو يو بل خط هم وليکه دوه، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو

افغانیو تيارول او که دېرش مرمی؟

دا هم وليکه چې پيسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به ليرې گرځي.

تو اب په حیرانۍ ورته کتل.

جو جو وويل:

— بله چاره نه وينم، خط په پاکت کې واچوه، تره ته دې ووايه چې له فوټباله راتلم، له گڼو ونو يو

ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه يې لرل، سترگې يې سړې وې، پر مخ يې يولوی تازه

پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه يې د توپانچې ميل راوتلی و. همدا پاکت يې راته ونيو.

* * *

تو اب غلی کپناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې لاس یې وروغځاوه، نری خانگه یې په دوو گوتو کې ټینگه کړه، کړس شو، خانگه ماته ملا، لاندې وڅرېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، ږنگ د پوالونه له ورايه بنکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

تو اب ورو وویل:

— جو جو؟

خواب یې وانه ورېد.

کونگ نارې کړې، تو اب په بیره پورته وکتل، د ونې په گڼو پانو کې هېڅ هم نه بنکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پندې وربخې وروانې وې، له کلي د سپیو غیا راتله. پانې و خوځېدې، هلک په بیره ولاړ شو.

جو جو وویل:

— زه یم.

تو اب سوړ اسویلی وایست، بېرته کپناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جو جو وویل:

— وختي راغلی یې؟

تو اب ژرندې ته کتل...

جو جو وویل:

— بېخایه مه وپرېږه!

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

— اوس هم د زړه په زور راغلم.

جو جو وویل:

— یوه بنځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وپروونکې خبرې یې ورته

کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه گوله به دې کړي.

ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، موریانا به دې دارنگه کیسې درته کړې وي، څوک چې په

ماشومتوب کې ووېږي، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جو جو غلی شو، تو اب ته یې وکتل، هغه د ژرندې ږنگو د پوالونو ته وچې سترگې نیولې وې...

جو جو وویل:

مه و پرېره، موركان دي، په رالوېدلو وچو پانو خپري.
تو اب هماغسي ژرندې ته كتل...

جو جو وويل:

اه گرانه! زړه دې مه خوره، شپه ترورځې بڼه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جو جو غلى شو، چوپه چوپتيا وه، پر پانو د موركانو د تېرېدو غبراته، ليرې يوه چرچرک نارې
وهلې...

شېبه ووته، جو جو وويل:

اوس يې وخت دى، تره دې بايد راغلى واى.

تو اب په خبره كې ورو لوېد:

راځي!

دا ده يې؟

هو، پرون ما بنام مې خط وركړ، د برېتور سړي خپره مې نوره هم له و پرې ورته ډكه كړه، لاره ترې
وركه شوه، كوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بسځې چيغې كړې، تره مې بيا ضعف كړى و. خو سهار
ته په خپلو پښو تر موټره ورغى، د كلا دروازه ما ورته خلاصه كړه، رنگ يې ژپړ و، مازيگر پلى
كور ته راغى، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا كړي و، خرڅ يې كړ، په پيسو به يې بل موټر
واخلي.

جو جو وويل:

نيکه يې قانع كړ؟

تره مې د موټرو په كاروبار بڼه پوهېږي، دا رنگه سوداوي يې پخوا هم كړې وې.
كړپ شو، تو اب ځان ټيټ كړ، پانې يې ورو له سترگو ليرې كړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و،
يوې بلې خواته يې په و پرې كتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه كېښوده.
جو جو ځانگې وبنورولې، د تو اب تره يو دم چيغه كړه! زنگنونه يې پر ځمكه ولگېدل، په زوره يې
وويل:

د خداى له پاره! واړه ماشومان لرم!

جو جو يوه ځانگه ماته كړه، له كړپ سره، سړى پر ځمكه پرېوت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!

توبه مې ده، بد مې كړي، د خداى روى ومني، بيا به داسې نه كوم.

سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تو اب ترهغو پسې كتل چې په تورو ونو كې
ننوت.

جو جو وويل:

دا خود پر بي غبرته و...

تواب په خبره كې ورو لوېد:

له رسوايي ډارېده.

جو جو وويل:

راځه!

دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه كړه، د زرگونو پنځه ترلې بندله وو.

جو جو وويل:

دا پيسې بايد كوندې ته ورسوي.

تواب په پوښتونكي نظر ورته وكتل.

جو جو وويل:

زړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.

تواب نيم ساعت وروسته د كوندې د كور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليڅك كې ترلې

غوټه كېښوده، شاوخوا يې وكتل، يوه تيرې يې له خاورو راپورته كړه، دروازې ته يې ونيوله او

دروازه يې پرې وټكوله.

منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په گڼو نيا لگيو كې كېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د

دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښكارېدل.

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.

جو جو د تواب پر وړانه چونډې ولگوله.

تواب ورو ولاړ شو، بيابې دروازه وټكوله، په منډه يې ځان تر نيا لگيو را ورساوه.

د كوندې وار خطا غږ يې واوېد:

څوك يې؟

وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.

جو جو وويل:

يو ځل بيا!

تواب غلې ولاړ شو، داخل يې دروازه يې په شدت وټكوله.

كوندې وويل:

څوك يې؟

جُوجُو ناول

دروازه خلاصه شوه، وار خطا بنځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. بنځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوتې ته پام شو، وروايې خيسته او کور ته ننوته. جُوجُو وويل:

— رايه!

تواب په حيراني ورته کتل...

جُوجُو وويل:

— زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شي، نو په ما پسې رايه.

تواب حرکت ونه کړ.

جُوجُو وويل:

— مه وپرېره. نه دې ويني.

تواب وويل:

— خو دروازه ترلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه وړېد؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

— اه گرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

تواب دروازه ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازه ځنځير ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکېنه شوه. هلک په احتياط انګرې ته ورننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولې و، ان يو شين ډکۍ هم نه بنکارېده، يوازې له څا سره يو کور نيا لګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يودم خراغ ولګېد، تواب پرېوت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

— دې خواته!

هلک وروښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوتي ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوتې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يودم يو بندل ورو واخيست، خراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناخاپه وخنډل، خدا يې زور ونيو، دهغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيراني يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

— ادي! ډوډۍ دې موندلې ده؟

بنځې مخ ورواړاوه، يودم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ورو واخيستې، په خوند يې وويل:

دومره پیسې مې په ژوند نه وې لېدلې.
ماشوم غلی و.

بنځې وویل:

اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وگرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:

دوډۍ به ډېره وي؟

هو زړه! سهار به یوه گونۍ اوږه راوغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.

نجلی و سونگېده. بنځې د هغې خوارولي و بنورول، په خوند یې وویل:

بنايستي لورې، سترگې رنې که!

نجلی هماغسې پرته وه.

بنځې وویل:

وگوره، پیسو ته وگوره! ټول زرگون دي.

نجلی مړ اوې د مور په لاس کې نیولي بندل ته وکتل، په زحمت یې وویل:

چا راوړې؟

بنځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:

نه پوهېږم!

چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...

د بنځې شونډې و خوځېدې:

ملایکو!

ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خر دېوال د ماشوم د بېرو وپنستو سیوری لېږدېده.

جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انگره ووت. مخکې لاړ. تر هډ پرې تېر شو.

جُوجُو وویل:

نېک کار خوند نه لري؟

تواب څرېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

سمه ده، څه مه وایه.

وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخت، پر سپېره ډاگ ستوني ستغ اوږد

وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تېرېدې.

جو جو ناول

جو جو وويل:

— کور ته نه ڇي؟

تو اب سوڙاسويلى وايست:

— نه، د تره له سوبه (علته) مي زړه نه کپري.

غلى شو.

جو جو وويل:

— بيا ڙاري!

— نه

— ما دي په سترگو کي سپورمي ولېده، صافه نه وه، يوي بلې خوا ته ښنگېدل، اوبنکي وي.

تو اب توخي واخيست، يوه شپه يي وتوخل، ويي ويل:

— کونډه او د هغي ماشومان مي سترگو ته ولاړ دي.

جو جو په خبره کي ورو لوېد:

— اه گرانه! دا خو يوازي يوه وه، که په نورو کيسو پوه شي، زړه به دي وچوي.

جو جو غلى شو، يودم يي وويل:

— اورې؟

— څه؟

— د بېلچي غږ

— هو، خود پر ليري دي.

جو جو وخنډل:

— دومره هم نه، له وپري ورو کار کوي.

تو اب وويل:

— نو دا وخت؟

جو جو په خبره کي ورو لوېد:

— راحه! ځيني خبري بايد درته مالومي شي.

دواړه له بامه بنکته شول، ولاړ غنم يي په مخه ورکړل، تپرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو وروهاخوا يو

چا د کارپزاوبه اړولې.

تو اب په بيړه وويل:

— دا خو تاجو دي، ده پرون اوبه ولگولي. نوبت يي تېر شو.

د جُوجُو غزبې واورېد:

د اوبو په غلا پسې راوتلی.

اه، نه بې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه بې گنې.

اوس خو بې وینې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وویل:

راځه!

دواړه بېرته شاته وگرځېدل، له گڼو چنارانو ووتل، د زنگولي غزراغی، د پچو بوی له خاورو سره گډو.

تواب ته غوسه ورغله:

د خدای له پاره، کوچي شنو تاکنونو ته رمه ورپرې اېښې.

دواړه د پخڅې تر څنگ تېر شول، یو څوک پر سرداو ناست و، پردېوال له راغلیو خانگو بې

زردالو شکول، پورته سپینه سپورمې ولاړه وه.

تواب څرېدلی سرد کلا خواته روان شو.

جُوجُو وویل:

ځینې نورې خبرې هم شته.

ځواب بې وانه ورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخت، سپین بنویه بوجان (زړي) ترې را ووتل، خټکي ته بې د تېره بوت

څوکه سیخه کړه، خټکی له جوړنگ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس بې کېښود،

یو دم بې د پالېزه پر جوړنگانو خپرې کړې. لاندې بوتې له بېخه راوتل.

تواب سترې شو، بکس بې شاته واچاوه، لېرې یو چا رشفه رېبله ورغی، په لوړ غزبې وویل:

پالېزمې دې له بېخه را وایست.

په رشفه کې د لوړد تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سیخه کړه، حیرانې سترگې بې له چخړو ډکې وې.

په سره سینه بې وویل:

په سد بې؟

د تواب شونډې و خوځېدې!
 _تاجو! که يې نه منې، نو ورشه ويې گوره!
 د سړي تندى تريو شو:
 _غټان په خپل نوم مه بوله!
 هلک غبرگ لاسونه د سړي سترگو ته ونيول:
 _ها! نوکانو ته مې وگوره، له خټو ډک دي.
 سړي لور کېښود، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم گړندي گامونه پسې واخيستل. سړى د پټي په
 کونج کې را ايستل شويو جوړنگانو ته ودرېد.
 يوه شېبه غلى و، بيا يې يودم ځمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په گوتو ورغله، تواب
 سر تپتې کړ، هندوانه پر پوله ولگېده، چاک شوه او راوتلو او بوي يې خاوره ورسره ورغړوله.
 سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه!
 _ته غل يې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.
 د سړي له لاسه تېره ولوېده.

تواب وويل:

_تا د گل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازي دوه پټي لري، خو ته د کارېزه سلامت شواروز
 خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې!
 سړي حيرانې سترگې ورته نيولې وې.

تواب وويل:

_په جومات کې يې وايم

سړي يودم وځنډل:

_ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه

بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلگون يې راوايست:

_هه! په مکتب کې به څه پرې واخلي.

تواب روان شو، مخکې لار، شاته يې وکتل، سړي شلگون ورته وښوراوه.

د تواب بکس دروند شو، جُوجُو وويل:

_ښه دې ونه کړل.

د تواب شونډې و خوځېدې:

_اوس کوچيانو ته ورځم.

جُوجُو وويل:

— اه گرانه! بدو ته په بدو خواب مه وايه.

تواب خړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

— مکتب به څنگه کوي؟

— اول سات خالي دی.

تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدې.

ولاړې وې.

جُوجُو وويل:

— د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟

غټ کوچيانې سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپي ځای پر ځای ودرېد.

وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوږه پورته کړه، بېرته کېږدې، ته وروگرځېد.

بکس دروند شو:

— دلته يې نه شې موندلی.

تواب وويل:

— ولې؟

— سپي را ياده کړه چې بېگانی. رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.

د تواب تندې تريو شو:

— سپي دروغ وايي!

جُوجُو وخنډل:

— اه گرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې گڼي.

تواب پر يوه هواره تېره کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خرو لنډه

لنډه گامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

— د کوچيانو ژوند سخت دی.

تواب وويل:

— خوماته خوند را کوي.

جُوجُو وخنډل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه !

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

— راعه !

— چېرته؟

— دا خوند باید له نږدې ووینو.

هلک ورو روان شو، له یوې کپږدۍ یوه بوډۍ راووته.

تواب په شونډو کې وویل:

— د کورتو اخیستلو بانه بنه نه ده؟

د جُوجُو غږ یې واورېد:

— ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چوڼداره لمن د سپي سترگو ته ونيوله. په زهیر، خوډه غږ یې وویل:

— څه غواړي؟

تواب ورمخته شو:

— د یوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا یې د انگورو په تاګونو کې یوه پاڼه هم نه ده پرېښې.

بوډۍ وویل:

— موږ مه نه لرو، مازې څو مېرې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تواب په خبره کې ورو لوېد:

— تږی یم.

سپي و غږېد، یو دم غلی پرېوت.

بوډۍ وویل:

— کپږدۍ ته ورننوځه، سپي خوروی (خورونکی) دی.

تواب وروکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وړبوز اېښی و.

تواب کپږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمخي کېناست، شاوخوا یې وکتل، څنگ ته خیرني

بستري پرته وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه راڅپدل.

یو دم یې غوږ سوړ شو، ورمېرې یې کوږکې، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تواب لاسونه وروغځول، شونډې یې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

— دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

جُوجُو ناول

تو اب یو دم و توخل، له خولې یې نریورنو او بو داره وکړه.

بوډی وویل:

—بسم الله

تو اب جام پر غولي کېښود.

زگپروی شو، تو اب شاوخوا وکتل، پرستنې وښورېدې. بوډی ورغله، غبرگې پرستنې یې چوله

کړې، بیر، سره نښتې ژېر وېښته ښکاره شول.

بوډی وویل:

—جار!

د تو اب غور و تخنید:

—لمسی یې ده، غونډل چيچلې.

تو اب د پرستنو خواته وروښوید.

بوډی د نجلی مخ لوخ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوبلی یې

وايست:

—لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.

تو اب وویل:

—ډاکټر ته مونه ده وروستي؟

بوډی خپلې لمسی ته وچې سترگې نیولې وې.

تو اب وویل:

—غونډل خطرناکه دی.

بوډی یو دم وروکتل:

—ته له کومه پوه شوي؟

د تو اب ژبه بنده شوه:

—ما، ما

بوډی وویل:

—ته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وايي.

تو اب غلی و.

بوډی د خواست په ژبه وویل:

—ها زویه، خدای دې په ځوانی برکت که، ماته خو بزرگ ښکاري. په دې لمسی خو مې یو دم وکه!

تو اب په حيرانۍ ورته كتل.

بودۍ تور واړه د پگ ته لاس وروغځاوه، د پگ يې د تو اب تر مخې كېښود:

— ها، د يوې غړكې نوين (تازه) كوچ دي، په شكرانه كې يې در سره يوسه.

تو اب ولاړ شو، بودۍ تر لمن ونيو، تو اب بېرته كېناست، شونډې يې و خوځېدې، د نجلۍ مخ ته

يې خوله ورنږدې كړه، له چوف سره د هغې په بېرو وېښتو كې نښتې پلاله و خوځېده.

تو اب په بېره له كېرېدۍ ووت، منډه يې واخيسته لېرې ودرېد، د پښو څرپكې يې واورېدې،

ورمېر يې كوړ كړ، سپي لكۍ خوځوله.

تو اب كېناست. غوړ يې و تخنېد. جو جو وويل:

— ښه نو، ته بزرگ يې؟

تو اب ته غوسه ورغله:

— ملنډې مه وهه!

جو جو وخنډل:

— كوټ، كوټ، كوټ... د تندي گونځې دي بيا ډېرې شوې، سپي بې حوصلې دى، يوازې اشاره

غواړي، يوه گوله به دې كړي.

تو اب غلى و.

جو جو وويل:

— يوه پوښتنه؟

تو اب وروكتل:

— څه؟

غونډل انسان وژني؟

— هو، تېر كال يې زموږ د دهقان كوچنى زوى و خوړ (وچيچه)، خو ورځې وروسته يې ډاكتېر ته

يووړ، خو په لاره كې مړ شو.

تو اب غلى شو، يو دم يې وويل:

— اوس نو مه وايه چې غونډل بې ازاره دى.

جو جو وويل:

— بيا دې هم په قضاوت كې بېره وكړه. غونډل مې ظالم وگانه، خو هغه را ياده كړه چې كلونه كلونه

همدلته اوسېدو، بس! كوچيان راغلل، غټې تيرې يې ليرې كړې او كېرېدۍ يې ودروله. موږ د

جو جو ناول

مور کانو يوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو، نجلی ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن وروخت او د نجلی غارې ته يې خوله وروړه. تواب غلی و.

جو جو وويل:

—ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟

توab په حيراني وروکتل.

جو جو وويل:

—ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلی غم و خوري.

توab ورو ولاړ شو، شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچوله دېگ سره راووته.

توab ورو وويل:

—نجلی بايد ډاکټر ته ورسوي!

بوډۍ وخنډل:

—جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پتري کړي.

يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلی له مخې پرستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

—ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

توab وروکتل، د نجلی دخولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

—پياز مې په اور کې ايښی، بس! چې خوړين شو، پر غاړه به يې وروترم، ټول زار (زهر) او ناوونه

(چرک) به يې را وباسي.

ډډ کوچيانی غږ واورېدل شو:

—دا څوک دی؟

توab په بيړه وروکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سپری ولاړ و.

بوډۍ وخنډل:

—تږی و، خو په بزړگي کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراره پرې ايسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراره، خیرن بالبنست ته يې ولي ولگول، په ډډ

کوچيانی غږ يې وويل:

—اډې! جونگی مې خرڅ کړ!

بوڊی یو دم کپناسته، تواب ور وکتل، د بنځې رنگ الوتی و.
کوچي وویل:

—خوامه بدوه، په کور کې یوه لپه اوږه هم نشته.

د بوڊی د تندي گونځې لا پسې ژورې شوې؟

—همدا یو جونگی راپاتې و.

کوچي ته غوسه ورغله!

—بلا ورپسې! زېنکي (هلکان) خوله لوړې نه شو مړه کولای!

مېرې رمباره کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په خو ډنگرو مېرې پسې روان وو. یوه یې

پرتوگ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.

د کوچي غږ یې واورېد:

—مړی خورې؟

تواب ور مېرې کور کړ، کوچي ده ته کتل.

تواب په بیړه وویل:

نه.

تر کېږدی ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ ور وراوه، په وېره یې وویل:

—دانجلی ډاکټر ته بوزه، مړی.

کوچي چیغه کړه!

—گل اندامې! دا چای زارزکوم دې پسې څه که!

بنځینه غږ یې واورېد:

—څوځ خوله (اور) نه اخلي، لاندې دي.

تواب بڼی خواته وکتل، په خر، پنډ لوگي کې یوه بنځه پټه وه، بنځې یو دم وتوخل، ولاړه شوه،

سترگې یې تکې سرې وې. بېرته کپناسته، څوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوگی یوې خواته کور

شو.

تواب په څرېدلي سرگامونه واخیستل، جوجو یې پراوړه کپناست، ورو یې وویل:

—هلکانو ته وگوره!

تواب سر پورته کړ، بې پرتوگه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونگېدل،

بل د کوتي خلاصو پښو ته پری وراچاوه.

جوجو وویل:

— اوس پوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟

تواب يې په خبره کې ورو لوېد:

— زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلي، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په

صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخنډل:

— اه گرانه! په دې خبرو پسې مه گرځه. زه دوي، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي،

خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وويل:

— شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو

ته يې پر پاڅه سرک د روان موټر له ښيښو ور کتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير

را اخيستی چې په اوبانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه)

نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی وراوښتی، د هغې د تندې

مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترگو شاوخوا گونځې نه دي ليدلي.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې څرېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

— شرط ترم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي پرستن هواره کړې، تر سهاره به يې

سپرېمې ټينگې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی

د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووايي چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د

پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپرېمو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له

ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ورو لگوله:

— پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟

تواب وويل:

— څه وکړي؟

— ښه پوښتنه ده. په اوبو پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته

بايد د واقعيت په سترگه وگوري، د هغې کوچۍ سرې سترگې دې وليکي چې په لنډو څوڅو اور

بلوي او سږي يې له لوگي ډک دي. هغه نجلی دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

جو جو ناول

لري. هغه بي پر توگه ماشوم دي ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنگېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دي وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ورتباه کړه. توأب غلی و.

جو جو وويل:

— راته ووايه چې گټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جو جو وويل:

— واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ورواړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وځوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلي وي.

د توأب شونډې وڅوځېدې:

— مکتب را ورسېد.

اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

— يوازي تفدانی پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانی يې پر هوار گېلم کېښودې.

ملک وويل:

— ښه ځای دی، هوا چلېږي.

خپلۍ يې وايستې، پر رنگارنگ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښي بالښت ته

يې ډډه ووهله، ويې ويل:

— د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بېرته ځواب ورکړ:

— کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

— ناوخته شول.

کلیوال غلي وو.

ملک وویل:

تو ابه زويه! د جومات بام ته ور وخېژه!

تو اب پر ختینو زینو و خوت. شمال لور ته یې وکتل، د بنسته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېر یې کورډ

کړ، لمړ یې سترگو ته سیخ شو، بنی لاس یې پر وروځو کېښود، په لور غږ یې وویل:

د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

یوه کلیوال خوله پورته و نیوله:

خو کسان دي؟

نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د گلدین کاکا تر سنځلو راتېر شول.

هماغه سړي ور غږ کړل:

خوک دي؟

ملک و خندل:

یاره میرا حمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو څنگه به یې

و پېژني!

نورو کلیوالو و خندل.

تو اب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکی

ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت خانگې پر ناستو کسانو ور غلې وې، د شنو پاڼو له چولو،

خیرنې خولۍ او سپین پتکي ښکارېدل.

غر هاری شو، دوې ټیټې نرۍ هلیکو پترې را غلې، تکې تورې وې، د بنسته یې په مخه ور کړه، له

خپلو سیورو سره یو ځای تلې.

تو اب ودرېد، چیغه یې کړه!

نور هم راغلل!

له لاندې یوه کلیوال په لور غږ وویل:

مو تر دي؟

هو.

خو دانې؟

نه پوهېږم، په دورو کې نه ښکاري.

جو جو ناول

تو اب مخکي لار، په خبريې د بنسټي ته وکتل، د مخکيني موټر بنسټه بر بنسټ له، نور په دوو کي پتول.

تو اب د بام پر دود کش مټ ولگاوه، يو دم شاته لار، له دود کشه سرې غومبسي راوتې. تو اب په منډه له بامه کښه شو.

ملک وويل:

چانه ودرته ويلي!

د تو اب شونډي و خو خپدي:

بمبري (غومبسي) وي.

کليوالو و خندل.

تو اب ويالي ته وروگر خپد، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته وراچولې، اوږه يې درنه شوه.

جو جو وويل:

خه خبره ده؟

تو اب په بيړه شاوخوا وکتل، كليوال ليري و:

مرکه ده.

هغه د چرگو پر سرد مري کيسه؟

هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تو اب په پښو ودرېد، له تنگي کوخې درې موټره راوتل. دروازي خلاصې شوې، ټولو سپيني او ژېړې لونگي ترلې وې، ملک او كليوال مخکي ورغلل، غېړې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.

جو جو وويل:

په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه ښه ده.

تو اب غلي و.

جو جو وويل:

نږدې نه ورځو؟

تو اب له توت سره ودرېد.

يوه كليوال وويل:

وه هلکانو، هلي شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشع، چای راوړئ.

تو اب او څو نور هلکان ليري شول.

جو جو ناول

جو جو وويل:

— غم مه كوه! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپكه شوه.

* * *

تواب كوټې ته ورغی، جو جو په تاخچه كې څرېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

— څه وخت راغلي؟

ځواب يې وانه وړېد.

تواب، كمپله پر پښو وركش كړه، اوږد پرېووت.

جو جو وويل:

— دې ته نو انصاف نه شو ويلاي.

تواب كېناست.

جو جو وويل:

— اجب منطق، قتل وروړو كړ، په بدې كې يې خور لاره.

تواب ورو وويل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه!

جو جو وخنډل:

نو تاسو په كومو خبرو پسې گرځئ! څه ته ارزښت وركوئ؟

يو دم يې بستري ته ورتوپ كړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.

جو جو وويل:

— دلته مې ځينې ياد دابنتونه ليكلې دي.

۱۵۴۴ كال، د تور ستوري دولسمه

غلي شو، تواب ته يې وكتل، ويې ويل:

— ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ كال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد دابنت درته

لولم.

تياره وه، پر پاخه سړك مې څو مورېكان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوږدلي دانې يې ټولولې.

يوه مورېك ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې كړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

جو جو ناول

له مانبامه وروسته مو تر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سرک پر غاړه خو خړ
دو کانونه ولاړول. غوږ مې ونيو، کړپا د پایې له سره راتله، خیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې
یو څه خلاصول.

د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډی ورو لگوله، سپي ټوپ کړل، لیرې
و درېد، په وار خطايې یې وویل:
_ فکر مې وکړ چې انسان دی.

بهرته خپل ځای ته راغی، وربوز یې پر خاورو ولگاوه، سترگې یې پټې کړې.
ومې ویل:

_ دا سپي څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړمې یې وایست، په خوبولي غږ یې وویل؛
له خوبه مې مه باسه!
مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترگو وویل:

_ څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیانې یې ولگولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د
لمر په واسطه یې بېټری چارجېدلې، د شپې به سلگونو گروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې
روښانه کړی و. خو له خو وړځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه
درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټری خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې
پیسې شمېرلې.

جو جو غلی شو، رڼا ته یې لاس ورووړ، ویې ویل:

_ بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري دیار لسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درې شو، په بیره د باندي ورغلم.
تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واوړېد، پورته وختم، خو وار خطا
هیلی. مې ولېدې. یوې ته مې د درې یادونه وکړه، له وېرې یې زبون وهل شوی و، خو بلې راته
ووویل چې د پاخه سرک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوږه لانه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد،
پوخ پل ماته ملا پروت و.

جو جو ناول

ليري په ونو کې پانې و خو خېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې زېږې يې درلودې، يوه يې د موټر بېټري. په لاس کې نيولې وه، بل په روان حال کې نری سيم ټولاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تگ يې عادي شو، يو بل ته يې د پله د نږدو مبارکي ويله.

جو جو غلی شو. ورو يې وويل:

دې ته وايي وطن دوستي.

تو اب رها ته کتل.

جو جو وويل:

د تور ستوري خوار لسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هواري ټنډې مې نه دي ليدلې، په سمه خبره کې يې کاوړ گډه دی. دوی خدا نه پېژني. که يې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره يې خندلي دي. يو ماښام يوه جومات ته وروگرځېدم، لويان او ماشومان ناست ول، د يوه ماشوم باد پرې شو، ټولو و خندل، ډېر هومره چې سترگو يې اوبسکې وکړې، ماشوم ژړل، خود خدا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د يوه سپرې له ډېرې خدا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سپرې تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراگشت له پاره يوې کنډوالي ته ورغی، هوا يې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچا وديد، خوده ونه خندل، برعکس، قواره يې جدي ښکارېده. بله ورځ يوه ښځه له خړې ولوېده، پرېنگه ونه ناستو کسانو له ډېرې خدا خپلو تشو ته لاسونه نيولي وو.

په هماغه مازيگر مې په يوه بل کلي کې ډله ځوانان وليدل، نږدې ورغلم، په يوه ليوني پورې يې پلاستيکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ يې ورته ويله، د خدا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پراخوره ولاړ خړه هم خندل، خود هغه خدا منطقي وه، خړه د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جو جو غلی شو، تو اب ته يې وکتل، ويې ويل:

کوم کار مو سم دی؟

تو اب و چې سترگې ورته نيولي وې.

جو جو وويل:

د خپلو ياد دښتونو بله برخه به درته ولولم.

جو جو ناول

يوه ورځ يو څه ليري لارم، د وهل شويو ځنگلونو په اړه مې تحقيق كاوه. سوي او گيډر په مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځاي نه دي وړپاتي، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې كړې. د څپرې د يوه سپره نيالگي پر بناخ كېناستم، لاندي د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لگېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سريې لوڅ و، په منډه كې يې تور وپنسته يوې بلې خواته كېدل. يو ځاي ودرېده، شاته يې وكتل، لويې ډبرې ته يې ولي ولگول.

نږدې ورغلم، لوڅو پنبو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅكې پرېښي ول، نجلي تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وپنسته پر سپين مخ راوستل، نجلي پر مخ لاس تېر كړ، خولا يې هم پر شونډو په پرته وينه كې څو تور وپنسته سربس ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې وړه ټوټه بېله شوه. نجلي منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځاي پر ځاي ودرېده، ځنگلونه يې پر وړو تيرو ولگېدل، له وليو څخه يې وينو ډاره وكړه، رنګه شوه، څرې ډبرې سرې شوې.

شاوخوا مې وكتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپك درلود. نږدې راغلل، د ټوپك له نلې څخه د سوځېدلو باروتو بوي ته.

مړه نجلي يې تر لاسو او پنبو ونيوله، څرو اوبو ته يې ور خوشي كړه. پسې ومې كتل، تريو څه ځايه روانو ځگونو تور وپنسته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.

په ځوانانو پسې تر كلي ورغلم. د نجلي مور بدي ورځې كولې، وپنسته يې شكول، كيسه مالومه شوه، د نجلي له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندي گران دي.

جو جو غلي شو. تواب ته يې وكتل، ويې ويل:

— ورونيو يې ووژله. اه! دا خلك دومره مظلوم دي چې ان د گرانبت حق هم نه لري.

تواب رډې سترگې ورته نيولې وې.

جو جو وويل:

— بله پانه به رااړوم.

دلته له قسمه پرته خبره نه كېږي، ((په كوران كه درواغ درته وايم، خداي مې دې ووهې كه مې غلطه خبره كړې وي، په الله قسم كه مې پيسې بېرته درنه كړې...)).

اه! دا خلك څومره پريوبل يې باوره دي.

يو بل ټكي، دلته ژوند څومره بې هدفه دي. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا كړه او كوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيه. تنكي ځوانان يې په كنډوالو كې ناست وي او په غرويو (ورغويو) كې چرس ميډوي. بس! سپره وړه، وربنمينه لونگي او د ژمي يو پسه لاندي يې ټول ژوند دي.

جو جو ناول

تر اوسه مې داسې څوک ونه ليد چې بل ته يې خپر ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې گرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وټړه، او بو ته يې واچوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېگا يوه پاچاهي ښکته کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالی له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جو جو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

دې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد...

جو جو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

خه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جويې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جو جو وويل:

دهقان مو زور دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندي تريو شو:

هغه ته يې ځواب ورکړ!

ولې؟

پرون مې پلار د وړو کڼدو بېخايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه

دی.

بيا؟

نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پتيو کې ونه ويني.

جو جو وويل:

نو د کڼدو بېخايه کول خود دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې و خوځېدې:

له دهقان سره يې په اوله کې ويلې و چې بېگار به وړې.

واضح يې کړه!

جو جو ناول

دلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاگل

تو اب په بېره ولاړ شو، بېل يې ورو واخيست، جوارو ته اوښتې اوبه يې وترلې.
جو جو وويل:

بېگا ډېر بې خوبه وي.

تو اب غلي و.

جو جو وويل:

بېگا ناوخته دهغې نجلۍ کور ته لارم چې په بدو کې يې ورکړه. پوهېږي! ځان وژني.

تو اب په رډو سترگو ورته وکتل.

جو جو وويل:

نجلۍ د تناره په خونه کې يوازې ناسته وه، کاسې، پيالې، دسترخوان، مالگه، مرچ، هرڅه تيت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ يې توري ليکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوبښکو کې يې رانجه گله و.

د مورک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوې غارت ته ورننوتم، يوه کوچنې مورک ژړل، په روڼ

پلاستيک کې يې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور يې ترلکۍ ټينگ نيولې و.

ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستيک ته مې لاس وروغځاوه، خود مورک مور يودم چيغه کړه!

پام!

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

د مورک مور وويل:

زهردي.

لاس مې راټول کړ.

د مورک مور وويل:

په دې زهرو مورکان وژني، خاوند مې تېره مياشت همدا د غنمو رنگېدلې دانې وخورې، شېبه

وروسته يې په گېډه درد شو، سپين نس را واوښت.

په خبره کې يې ورو لوبدم.

نو دا زهر دلته څه کوي؟

د مورک مور وويل:

لومړی مې زوی ترلکۍ ونيسه.

هماغسې مې وکړل.

د مورک مورد باندې ووت، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.

د مورک مورد وچې ډوډۍ له يوې وړې توتې سره بېرته راغله.

کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې وراخيسته، کونج ته کرار پرېوت.

مور يې وويل:

— مازيگر مې د نجلی چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلی په چوتره کې ناسته

وه، په لنډو سپينو پاڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدل.

مور يې راغله، د نجلی سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوبسکې روانې شوې.

وروسته يې نجلی ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.

زړه مې بې طاقتنه شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انگر کې مې د نجلی پلار ولید، خپلې وړې

لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟

وړې نجلی په وار خطايي وويل چې له زانې سره کارېزه ته تللې وه، دواړو منگي ډک کړل، کور ته د

راتگ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور وليده، غوا يې اوبو ته وروستله، زانې ته يې وويل چې

په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اورې يې منگي ولوېد او د کور خواته يې منډه

راواخيسته.

د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان خوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انگره د

باندې ووت.

کوټې ته ورغلم، زانه پر کت ناسته وه، سلگۍ يې وهلې.

مور يې په خواره خوله وويل:

— قسمت به دې همداسې و.

زانې يودم چيغې کړې:

— هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.

د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.

مورک غلی شو.

ومي ويل:

— ټوله کيسه راته ووايه.

مورک چيغه کړه!

— مه!

يودم يې زوی له لکۍ ورکش کړ.

ورومې کتل، د زوی تېره نوکان يې لا په پلاستيک کې بند و.

د مورک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونيوله، زوی يې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټينگ کړل، خو لا يې هم گردې وړې سترگې له غنمو نه اړولې. د مورک مور وويل:

تر ماخو ستنه دلته وم، د لوبو کړپامې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاتين بل و، زانې ناولي لوبني پرېمينخل. د جارو تر شا پت شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترگو کې يې د لاتين رڼا ښکارېدله.

وروسته يې ډک تشت پرېبولي لوبني د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پيڅکې ته ور لوبدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د مورکانو د زهر و پلاستيکي خلطه پر غولي کېښوده. کيناسته، د غنمو رنگ شويو دانو ته يې وکتل، يودم يې چيغه کړه.

زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلگيو واخيسته، پورته يې وکتل او لاسونه يې لپه کړل. ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلی شونډې خوځېدلې.

د هغې سترگو ته مې وکتل، رانجه يې اوبنکو وهلي و.

بيا يې پلاستيکي خلطه ور واخيسته، ورغوی يې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته يې ورو وړ، ناخپه کړپ شو، ژر يې ډک غروي (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته. ورغلم، پاکټ مې ترژی ونيو او غار ته مې راکش کړ.

له چوترې نرۍ غږ راغی، مور يې زانې ته په غوسه وه چې په لوږه ویدېدل ښه نه دي.

د زوی زگېروي مې واورېد، په خوب کې يې د پزې وړه، سره څوکه يوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لگېدلی و.

يودم پيالې وکړنگېدې، ورغلم، زانې په زهر و پسې گرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې يې واپولې، پرېمينخلي لوبني يې سره تیت کړل، تاخچه يې وکته، يودم يې کوکه کړه، د مرچو او مالگې ډبلي يې لاندې راوغورخول، کونج ته غلی کېناسته.

بس، همدومره.

جو جو غلی شو، ليرې د بايسکل زنگ وکړنگېد. جو جو د کچالو د بوټي ترپانې وروکتل، په نرۍ لاره کې ډنگر سړی ولاړ و.

سړي په لوږ غږ وويل:

نیکه دې په کور کې دی؟

تواب ورغبر کړل:

— هو! خيريت و؟

— د حاجي ستار د لور جنازې ته يې غوښتی.

— کوم ستار؟

سړي پر بايسکل پښه واړوله. په تگ کې يې وويل:

— د رنگ کاربزد کلي.

تواب ودرېد، چيغه يې کړه!

— کومه يوه؟

د سړي غبرد بايسکل د ټيم له ټکا سره ګډ شو:

— هغه چې پرون يې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وويل:

— اه!

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نيکه پر لاسونو اوبه وراچولې چې بدنې کړه شوه.

نيکه چيغه کړه:

— روند يې، درې دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته يې وکتل، سترګې يې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه وراچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي يې تش کړ، اوبه يې درنه شوه.

تواب په غوسه وويل:

— بدنې د ناستي ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

— بيره لرم، بايد خبرې وکړو.

تواب وويل:

— ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غبراغی:

— له ځان سره مه بونګېږه! سمه خبره وکه!

تو اب وار خطا شو:

– خه! خه مې نه دې ويلې.

چو ترې ته ور و خوت، غلې کبناست.

نیکه چيغه کره!

– بلا! وه بلا! د لمانخه ناوخته شو.

له دالانه بنخینه وار خطا غږ راغی:

– چای دم دی، یوازي پيالې مينخم.

چوپه چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پيالو کرنگا راتله.

نیکه په غوسه وویل:

– کم عقله نجلۍ! خان يې زندی (غرغره) کرې، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.

د تو اب غوږ و تخنېد، جُوجُو وویل:

– ورته ووايه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کره.

تو اب په غوسه وویل:

– چوپ!

د تو اب پلار يو دم چيغه کره!

– خره!

سړي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تو اب تپت شو، چپلکه پر يوه کوچني هلک ولگېده. هلک په

چيغو د اور خونې ته منډه واخيسته.

د تو اب پلار لاس ور وغځاوه، تو اب يې له بنې پښې کش کرې، تو اب غبرگې څنگلې خپل مخ ته

ونيو لې، درنه خپېره يې غوږ ته سيخه شوه.

نیکه چيغه کره!

– مه! هلک دی.

د اور له خونې وار خطا بنخې راووتې.

د تو اب پلار شاته شو.

تو اب په ژرغوني غږ وویل:

– په کوران که مې نیکه ته ويلې وي.

تره يې چيغه کره!

– مخ دې تور، ټولو واورېدل.

تو اب منڊه واخيسته، کوٽي ته لار، په تياره کي غلي کي ناست.
د جُوجُو خواشيني غريبي واوريد:

—وبينه!

تو اب وسونگيد.

جُوجُو وويل:

—مه ژاره، هسي هم خفه يم.

تو اب چيغه کړه!

—دا وخت نو د پوښتني و؟

جُوجُو وويل:

—نن شپه خم.

تو اب نيغ کي ناست:

—ولي؟

—تحقيق مي خلاص شو.

—بيا به دي ووينم؟

—نه شم راتلای، دلته د خوشالي خبره نشته، تر دي حايه د غر ماشين هم بيه دي. خو تا زحمت راسره

و ايست. مننه.

جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب له وچو پانو د انگورو شو ژبږي دانې ورتولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کپناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکنونو پورې لایوه، نیمه وچه پانه باد وهله.
تواب چیغه کړه!

— اررې!!!

پسونه د باغ دروازي ته ور روان ول.

تواب له ځمکې یوه لویه لویه ورپورته کړه، لویه دروازي په زنگ وهلي اهن چادر ولگېده، پسونه بېرته راوگرځېدل. تواب کپناست، سر يې وڅرېد، له ځمکې يې یو خلی ورپورته کړ، پر خاورو يې څو لیکې وایستې.

څنگ ته يې وکتل، یو دم يې چیغه کړه، تر پولې يې توپ واچاوه، ودرېد. ورمېر يې کور کړ، جُوجُو څرېدلی سرناست و.

تواب وویل:

— له ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

— څه وخت راغلي؟

جُوجُو سرپورته کړ:

— نه اورم!

— څه وخت راغلي؟

جُوجُو په لور غږ وویل:

— غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنگ کپناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترگه کې يې پخوانی ځلانده پاتې.

جُوجُو وویل:

— د ځمکې د کړې له څنگه تېرېدم، را په یاد شوي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

— کور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، توخل يې. بیا مې د اور کوټه درپسي

وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

جو جو ناول

جو جو غلی شو، په نبي اوږده غوږ کې يې گوته ننه ايسته، لاس ته يې ټکان ورکړ، ويې ويل:
 په دريو، څلورو مياشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پانې، رنگارنگ
 مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تواب وويل:

— منی دی.

جو جو غوږ ور نږدې کړ.

تواب چيغه کړه!

— منی دی.

جو جو يو دم شاته شو، ويې ويل:

— دومره هم نه.

غلی کېناست. ويې ويل:

— جزا يې را کړه.

تواب په حيراني ور وکتل:

— ولي؟

— نه يې منله، ويل يې چې دا هر څه دروغ دي.

تواب وويل:

— څه؟

— تحقيق يادوم، د منلو وړ نه ورته بنکارېده.

تواب په حيراني ورته کتل:

جو جو وويل:

— تحقيق مې معلم ته ورسپاره، خوشاله وم، د بنو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا يې د مکتب

ادارې ته وروغوښتم. د مکتب مدير او معلمين په غوسه بنکارېدل. ټول په يوه خوله ول چې

تحقيق دروغ دی. حيران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو،

ويې ويل:

— مدير صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سيدونکو يې سم ژوند

درلود، په مينه پوهېدل، له يو بل سره يې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې گران وو، غلا،

نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت يې بدياد او. ما په ځمکه کې داسې څه ونه ليدل، لکه

جو جو چې ليکلي دي.

جو جو غلی شو، سړیې وڅرېد، ویې ویل:

د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.

د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په

درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پانه جایزه ورپې.

پوپو راغی او په احترام ودرېد.

د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:

پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي،

نوزه به له پوپو څخه خو پوښتنې وکړم.

د مدیر شنه سترگه ورپېده.

د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ورواړاوه:

د جو جو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلې یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.

پوپو وویل:

داسې نه ده، زه د بنگله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستی د سړک په

لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلې دي،

په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجونې وې، مور به یې هر سهار وښته ور

چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ورواغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی

یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره

مخالف وي.

د اخلاقو معلم وویل:

جو جو لیکلې چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه، دروغ او غلا

پکې حاکمه ده.

پوپو یو دم وځنډل، غلی شو، بښنه یې وغوښته، ویې ویل:

د انو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وگرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له

یوبل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه

تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شړېدلې

وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسي یې ځای ورپاکاوه،

وروسته یې تشناب ته یو وره او په خپلو لاسونو یې پرېمېنځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې

ان یوه نری گونځه هم نه ښکارېدله.

جوڙو ناول

پاتي شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين كې ناروا دي، انسان مړ كه، خودروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:

د جوڙو په تحقيق كې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې كوي.
پوپو وخنډل:

نه يې منم، ما د ډېرو خلكو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښۍ) ټكې دى.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وكړه!

د قسمونو په اړه يې څه وايي؟

د قسم خپل شخصيت ته تاوان گڼي، انسان په دې باور دى چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:

د جوڙو وايي چې د ځمكې خلك په خپل سريو بل وژني؟

نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوى محكمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوك پرېكړه كوي،
خو پرېكړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق كوي، شاهدان غوښتل كېږي او كه يو څوك مجرم وپېژندل
شي، د هغه جرم ته په كتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملكونو كې تحقيق وكړ، خوار او غريب،
ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.

يوه ورځ مې يو ځاى د انسانانو گڼه گڼه وليده، ورغلم، يوه وره نجلۍ د موټر تر ټايرلاندي وه. مور
يې بدې ورځې كولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغى، د نجلۍ مړى يې
يووړ. د پوليسو موټر ودرېد، موټروان په خپله وروان شو.

د اخلاقو استاد وويل:

د ځمكې خلك له حيواناتو سره څنگه رويه كوي؟

اه! پوښتنه يې مه كوه. هېڅوك حق نه لري چې كوم حيوان ته ضرر ورسوي، ښكار بند دى. ان
په ډېرو سيمو كې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راگرځولې دي. انسانان وېره لري چې
موټر يې ونه وهي. دوى له حيواناتو سره مينه لري، خوراك وركوي او ډاكتران يې ورته ټاكلي دي.
دوى په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلك د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله
ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره كېږي.

د اخلاقو معلم وويل:

خو د جوڙو تحقيق هغه څه نه دى چې ته يې وايي؟

پوپو ما ته وكتل.

د اخلاقو معلم وويل:

جو جو ناول

—يوه وروستی پوښتنه جو جو ادعائري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایي... له مينځه وري! انسانان په وطن پالنه کې څنگه دي؟
د پوپو سترگه وځلېده:

—زه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کې مې يو ماشوم وليد، خپل بيرغ ورسره و. منډې يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنگون يې ويني و، خوده په خاړو سپېره شوی بيرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کې يې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه وليدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه يې د ښښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته گټور وي.

پوپو غلی شو، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

—نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې يوازې وطن دوستي ولېده. جو جو شايد کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وويل:

—تلی شي.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پانې يوه وړه ټوټه خولی ته واچوله. يوه شېبه غلی و، وروسته يې سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:

—جو جو په دې ستوري کې لومړنی کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو بايد سخته جزا وويني. دی

تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غړپه ماشين کې واچوی. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په ياد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقيق د سپينولو له پاره مې اجازه وغوښته،

سفینې ته لارم او له هغه ځايه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورو لېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترگو په رپ کې ورو رساوه، مدير او نورو استادانو دېوال ته کتل.

د تاريخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خره کلا راغله. ويې ويل:

—دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالی مې وويل:

—د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

جُوجُو ناول

استاد د يوي ماشومې عكس راوست چې په خاورو کې ناسته وه، بېر وښته يې درلودل او په غاړه يې خوږ پياز راڅرېدل.
استاد وويل:

دا؟

ځواب مې ورکړ:

د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

استاد يوه بل عكس ته اشاره وکړه. په عكس کې زاړه او واړه راتول وو، دوه سپي يې سره جنگول، د سپيو خولې او غاړې په وينو کې سرې وې.
ومې ويل:

د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

بل عكس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوگ نه درلود، مچان پرې بونېدل.
استاد څو نور عكسونه هم واپول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډی، جنگ و، شاته يې ښځو خوشايي تپل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدیر وويل:

بس دی، پوښتنه دې وکړه!

د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وگراوه، شنه سترگه يې وځلېده، ورو يې وويل:

ټول دروغ دي.

په خبره کې يې ورو لوبدم.

تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟

مدیر چيغه کړه!

ادب.

غلی شوم.

د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:

زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لارم چې ته يې اوس د تگ ادعا لري. هماغه وخت لادې خلکو د خټو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترگه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

جو جو ناول

رڻتيا ووايه، د دري سوو کلونو مخکي عکسونه دي له کومه کړل؟
 دا خبره نو د زغملو نه وه. پر د پوال مي لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مي ورته راووست چې له
 تپوټا موټر سره ولاړو. د تاريخ استاد ته مي وويل:
 - اوس نومه ووايه چې دري سوو کاله مخکي، موټر هم ول.
 د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخنډل:
 - کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کي جوړه نه لري.
 يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
 - مدير صاحب! د عکس تر شا ډېران او ډنگ د پوالونه دي. خاورې، څر کورونه، په خاورو کي يې
 پرتوگه ناست خيړن ډنگر ماشومان، سپېره مخونه، پر د پوال سربېس گرد گرد خوشايي... ټول هغه
 څه دي چې ما دري سوو کاله مخکي ليدلي وو، دا يې بله گناه. جو جو د موټر عکس په دري سوو
 کاله مخکي عکس کي گډ کړی دی.
 مدير ولاړ شو:
 - پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشين کي اېښودل.
 چيغه مي کړه!
 - نه يې منم!
 د ستوري پيژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترگه يې را واپوله، ورو يې وويل:
 - اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
 ومي ويل:
 - خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.
 د ستورو پيژندنې استاد پر د پوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر ښاد
 هسکو تعمیرونو ښيښې څلولې، تر شنو ونو لاندې پرتو پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
 استاد وويل:
 - دا عکس مي څه موده مخکي د ځمکې له يوې برخې واخيست.
 بل عکس يې راووست. شني ونې وې، د سرو او ژېړو گلانو په مينځ کي څو خوشاله ماشومانو ټال
 خوړ، له رنگه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
 بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې
 موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

جو جو ناول

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پتلی او تور سپرکونه، د طیارو او کمپیوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماږه خلک، شنه او پرېوللي ځنگلونه، د خلکو په مینځ کې کرارې هوسی... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره یې فرق درلود.

ومي ويل:

— تا يوازي اباد ملکونه را اخیستي دي.

استاد وخنډل:

— اه گرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقیق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، یوې زړې بڼې یوه بېر سري لیوني ته په کاشوغه کې خواږه ورکول.

استاد وويل:

— دا خلک مې په یوه اسیایي غریب هېواد کې پیدا کړل، خو بیا هم ستا د تحقیق تر انسانانو بڼه دي، خوار به وي، خو په لیوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

یو بل عکس یې راووست:

استاد وويل:

— دلته یو خوار پوند بودا بنکاري، تر سرکه نه شوای تېرېدای، تر څنگ ولاړ سړی یې میلیونر دی، د کیمیاوي سړي کارخانه لري، له خپل موټره ځکه رابنکته شوی چې بودا تر سرک واړوي.

بل عکس راغی:

— دلته گڼه گڼه ده، په سلگونو بېوزله خلک د خپل بنار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې گران دی.

مدیر چیغه کړه!

— بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جو جو چې په تحقیق کې لیکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته یې وکتل، ورو یې وويل:

— په خوارو او غریبو، دواړو کې مې نیمایي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو. جو جو غلی شو. تواب ته یې وکتل و یې ويل:

— د غږد ماشین جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر ته یې خواست وکړ چې زوی ته مې یو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ویې منله، اوس یې له

سره په تحقیق پسې رالېږلی يم.

تو اب په خبره کې ور ولويد:
_ دلته تحقيق کوي؟
جُوجُو و خندل:
_ اه گرانه! بيا مې مه شرموه.
ورک شو.

پای

د لراوېر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوېر ويېپاني په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .
د لراوېر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعگانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساينس او تخنيک
- سپورټ او روغتيا
- تاريخ او سياست
- هنر او ادبيات
- د ماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**